

List z 24. marca 2014

Všetkým dcéram kresťanskej lásky

Duchovný život

Drahé sestry!

„Hľa, prichádzam, Pane, chcem plniť tvoju vôľu.“¹

Liturgia svätej omše na sviatok Zvestovania Pána nám ponúka tieto slová žalmu, ktoré list Hebrejom kladie na pery Ježiša Krista² a Lukášovo evanjelium na pery Panny Márie:

„Hľa služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.“³

Kiež by nás renovácia sľubov, ktorú zajtra budeme mať milosť vykonať, ešte radikálnejšie upevnila v povolání a v darovaní svojho života, ktorý dobrovoľne odovzdávame Pánovi!

*„Bože môj, celkom sa ti obetujeme.
Udeľ nám milosť žiť a zomrieť... v skutočnej chudobe;
žiť a zomrieť čisto... ;
žiť v dokonalom zachovávaní poslušnosti.*

¹ Žalm 40,8-9.

² porov. Hebr 10,7.

³ Lk 1,38.

*Bože môj, oddávame sa ti tiež preto,
aby sme ctili našich pánov – chudobných, a slúžili im po celý život.“⁴*

Celkom osobitne myslím na staré a choré sestry ako i na sestry, ktoré v toľkých krajinách žijú v extrémne ťažkých situáciách, hlavne v Sýrii. Len nedávno sme sa so sestrou Françoise Petit mohli v Bejrúte stretnúť so sestrami z komunit Damasku. Rozprávali nám o svojej každodennej službe chudobným v nemocnici a v škole, o svojej podomovej službe napriek bombardovaniu a neistote. S jednoduchosťou priznali, že žijú v úzkosti, ale že vždy nachádzajú silu slúžiť a povzbudzovať ľudí vo svojom okolí prekonávaním svojich vlastných obmedzení. Zverili sa Panne Márii a poprosili nás, aby sme vám poďakovali za modlitby.

Týmto sestrám ako i vám všetkým z celého srdca prajem požehnaný sviatok Zvestovania Pána a vo svätom Vincentovi a svätej Lujze vás uistujem o svojej oddanej láske.

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

⁴ Svätý Vincent, 19. júla 1640, IX, 26.

Prednáška k príprave na Renováciu sľubov

22.-23. marec 2014

„Všetko pretvoriť“

Všetci vieme, že keď prichádza nejaký nový výrobok po prvýkrát na trh, je sprevádzaný veľkou reklamnou kampaňou. Čítame, že tento výrobok je „nový a vylepšený“, že „má niečo viac“, že je o 80% lepší ako predchádzajúci, že 9 z 10-tich odborníkov dávajú prednosť tejto novej verzii. Výrobok je často zabalený v odlišných a žiarivejších farbách. Niekedy má škatuľa, ktorá tvorí obal, úplne odlišné rozmery, viac-menej podľa obsahu. Predávajúci sa chce presvedčiť, že vieme, čo si nadobudneme, že to bude odlišné a lepšie od toho, čo sme mali doteraz. Je to skutočne nové – a zaslúži si to teda vyššiu cenu.

Keď skúmame našu túžbu po obnove našich sľubov, môžeme si klásť niektoré z podobných otázok: Sme pripravené byť nové a lepšie? Sme pripravené priniesť niečo navyše do našej služby? Zväčší sa v priebehu tohto roku náš záväzok o 80 %? Všímla si 9 sestier z 10-tich, že sme sa zmenili k lepšiemu? Sme tento rok sformované odlišne s menším alebo väčším obsahom? Myslím na rast vo viere a prežívaní charizmy s menším egoizmom, a nie na zväčšení váhy. Chcela by si nás Spoločnosť vziať za vzor dcéry kresťanskej lásky? V akej miere sme nové a lepšie počas tohtoročnej renovácie? V čom máme ešte pokročiť?

Dovoľte mi prebrať túto otázku spolu s vami vo chvíli, kedy sa chystáte obnoviť svoje sľuby. Vyberiem niekoľko textov zo Svätého

písma a tieto obrazy nám určia smer našej modlitby a úvahy. Dva texty budú z evanjelií, v ktorých Ježiš povzbudzuje ľudí, aby obnovili svoj život. Jeden text bude zo spisov sv. Pavla – muža, ktorý skutočne pochopil, čo môže znamenať obnova v živote človeka a čo znamenala pre neho. Ďalší text bude z knihy Zjavení sv. Jána, ktorá nás všetkých usmerňuje očakávať a pripravovať sa s nádejou na koniec čias. V poslednej časti môjho príhovoru sa upriamime na niekoľko príkladov osôb, ktoré sa skutočne stali „novými a lepšími“ v spôsobe, akým odpovedali na evanjeliové posolstvo.

„NOVÉ VÍNO DO NOVÝCH MECHOV“: OBNOVA CELÉHO ČLOVEKA

Jedny Ježišove slová múdrosti v evanjeliách zdôrazňujú potrebu osobného zaangažovania sa, ktoré je potrebné pre toho, kto sa rozhodol zmeniť svoj život. Do takej obnovy je zapojená celá osoba. Čítame:

„Nik predsa neprišíva na starý odev záplatu z novej látky, lebo záplata sa z odevu vytrhne a diera bude ešte väčšia. Ani nové víno nevlievajú do starých mechov, lebo mechy sa roztrhnú a aj víno vytečie, aj mechy sa zničia. Ale nové víno vliievajú do nových mechov, a tak sa oboje zachová.“ (Mt 9,16-17)

Tu sú nám ponúknuté dva obrazy. Najskôr ten, že nikto neprišíva záplatu z novej látky na starý odev. Mnohým z nás sa príčina môže zdať jasná – zvlášť tým, ktorí poznali dobu, kedy sa bielizeň veľmi zbehla po praní. Starý odev bol už mnohokrát praný a už sa nezúži. Ale kúsok záplaty z novej látky sa zrazí. Teda keď je táto nová záplata prišitá, aby zakryla dieru na starom odeve, táto sa zbehne a ešte viac rozšíriť dieru na odeve. Tak isto je to s vínom: nové víno býva perlivé

a šumivé. Potrebuje priestor, aby sa rozpínalo a dýchalo. Ale starý mech stvrzol a nadobudol mieru, kedy sa už nenapne. Ak vlejeme nové víno do starého mechu, víno ho roztrhne a stratíme oboje. Je jasné, že nové víno potrebuje byť vliate do nových nádob, ktoré sú pripravené prispôbiť sa tomuto novému obsahu.

Počas svojho verejného účinkovania Ježiš použil veľa príkladov o novom víne v nových nádobách. Hovoril o konkrétnych príkladoch, ako treba pristupovať k hriešnikom a ľuďom marginalizovaným kvôli chorobe. Ľuďom sa ťažko počúvajú tieto poučenia, pretože už majú svoje vlastné predstavy, ako sa správať k týmto osobám zasiahnutých hriechom. Ježiš ponúka nové usmernenia, ako máme chápať a prežívať sobotňajší odpočinok, ale ľudia si myslia, že už všetko vedia o zachovávaní soboty, nechcú ho preto počúvať. Ježiš rozšíril svoje pôsobenie aj medzi ženami, Samaritánmi, pohanmi, ale ľudia, ktorí nevedeli pochopiť toto jeho učenie, majú už o týchto osobách svoje vyhranené idey a nechcú nič zmeniť. Všetci títo sú ako staré nádoby: prijať nové víno, ktoré im ponúka Ježiš, by bolo pre nich príliš. To by kompletne narušilo ich starú víziu o svete. To, čo hovorí Ježiš, si vyžaduje pružnosť a otvorenosť, ktorú však oni nemôžu tolerovať.

Aj príbeh o bohatom mladíkovi, ktorí prichádza za Ježišom, aby sa ho pýtal, čo má robiť, aby si zaslúžil večný život, nám pripomína náš obmedzený spôsob myslenia (Mk 10,17-25). Tento mladík je dobrý, hovorí, že zachováva prikázania tak, ako ho Ježiš naučil. Usiluje sa priložiť novú látku na svoj odev utvorený zo zachovávania židovských predpisov. Keď mu Ježiš hovorí o predaji všetkého, čo má, o rozdaní peňazí chudobným a o jeho nasledovaní, mladík je zmätený. Toto nie je nová záplata! Konať tak, aby vytvorilo obrovskú trhlinu v jeho ustálenom spôsobe zmýšľania a konania. Nemôže si obliecť nový odev, ktorý mu Ježiš ponúka. Tak isto môžeme si všimnúť Nikodéma, ktorý

prichádza za Ježišom v noci (Jn 3,1-21). Chce počuť Ježišovo učenie, ale je neschopný zahrnúť ho do svojej ustálenej štruktúry myslenia. Záplata sa neudrží. Bude sa musieť pripraviť na oblečenie nového odevu.

Všimnime si dobre, čo chce Ježiš zdôrazniť. Osoby, ktoré sa rozhodli nasledovať ho, nemôžu si zachovať staré spôsoby myslenia a konania, a uspokojiť sa s pridávaním jeho učenia akoby záplaty na ich životy. Táto záplata sa tam neudrží, ale vytvorí veľké trhliny v ich spôsobe viery a služby.

A ako je to s nami, milé sestry? V tomto čase renovácie ste pripravené zmeniť svoju „garderóbu“? Ste pripravené vyskúšať limity vášho záväzku? Osoba, ktorá túži, aby Ježiš plnšie vstúpil do jej života, nemôže akceptovať jeho novú a fascinujúcu výzvu a potom sa pokúšať včleniť ho do „starého človeka“ s jeho predsudkami a návykmi. Jeho učenie ich roztriešťa. Ježiš volá k úplnej zmene života osoby: nie je záplatou, ktorú treba prišit' na náš spôsob obľúbeného zmyšľania, nie je ani novým vínom, ktoré by sme mohli vliať do starého srdca.

AKO BY STE APLIKOVALI TENTO PRINCÍP NA VÁŠ SĽUB CHUDOBY?

K čomu ste tak pripútané, že by bolo ťažké zrieknuť sa ho?

Existuje záplata, ktorú môžete položiť na túto túžbu vo vašom živote alebo je to výzva k úvahe o vynaložení nových nákladov?

Posúva ďalej hranice vášho rozhodnutia výzva k jednoduchosti?

„JA SOM SVETLO SVETA“: SKÚMAŤ CELÝ ŽIVOT ČLOVEKA

Mám rád dobré osvetlenie. Ako väčšina ľudí, i ja nevidím dobre, keď je pološero. Úplne ma to vysiluje. Oceňujem, keď je dobré,

príjemné osvetlenie a bežne mám rád, keď je jasno, aby som mohol dobre vidieť, čo robím a vedieť, kam idem.

Svetlo je jedno z hlavných obrazov, ktoré sa objavuje v Jánovom evanjeliu. Nachádzame ho v Prológu, v 1. kapitole a potom i na ďalších miestach. Minulý rok sme dostali od Svätého Otca encykliku, ktorá nás pozýva k zamysleniu nad svetlom viery (*Lumen Fidei*) a Kristom ako podstatným svetlom našej viery. V centre tejto úvahy sa nachádza samotné Ježišovo učenie:

„Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude kráčať vo tme, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8,12).

O kúsok ďalej v tomto evanjeliu Ježiš lepšie vysvetľuje toto učenie: *„Ježiš im povedal: „Ešte chvíľku je svetlo medzi vami. Choďte, dokiaľ máte svetlo, aby vás nezastihla tma, lebo kto chodí potme, nevie, kam ide. Dokiaľ máte svetlo, verte v svetlo, aby ste boli synmi svetla.“ Toto Ježiš povedal, potom odišiel a skryl sa pred nimi» (Jn 12,35-36).*

Ježiš - Svetlo umožňuje tým, ktorí ho nasledujú, aby videli, kam idú a čo nesú.

Aj tento obraz je užitočný v tomto čase prípravy na Renováciu. Sme pozvané skúmať sa, kam sme šli a kam máme ísť. Dnes zvlášť máme vhodnú príležitosť nechať Pána, aby osvietil svojím svetlom všetky aspekty nášho života a našej úvahy, aby nám tak osvetlil nášho ducha a naše srdce. Toto svetlo vyzdvihne zóny, ktoré chceme radšej nechať ukryté alebo v tieni a – možnože – najčastejšie nepoznané. Takto môžeme aj vidieť naše čnosti vo väčšom svetle a s väčšou pokorou. Chceme si uvedomiť milosti, ktoré boli do nás vložené a ako máme byť za ne vďačné, a tým sa viac rozhodnúť žiť našu charizmu. V Kristovom svetle vidíme pravdu a túžime obnoviť sa, aby sme čo

najlepšie odpovedali na túto pravdu (*Lumen Fidei* venuje veľa priestoru tejto otázke pravdy v číslach 23 až 28).

Lumen Fidei nám pripomína, že náš rast a naša Renovácia majú sa vždy odohrávať na rovine našej viery:

„Viera sa rodí zo stretnutia so živým Bohom,[...] Na jednej strane vychádza z minulosti, je svetlom základnej pamäti – pamäti o Ježišovom živote, [...] Keďže však Kristus vstal a priťahuje nás ponad brány smrti, viera je súčasne svetlo, ktoré prichádza z budúcnosti. Táto viera pred nami otvára nesmierne horizonty a prenáša nás ponad naše izolované „ja“ do plnosti spoločenstva. [...] Chcel by som hovoriť práve o tomto svetle, aby rástlo a osvetľovalo prítomnosť a stalo sa hviezdou, ukazujúcou horizonty našej životnej cesty [...]“ (LF, 4)

Takto svetlo osvecuje našu minulú skúsenosť, poskytuje nám povzbudenie pre naše budúce úspechy a dáva nám rady pre prítomnú chvíľu Renovácie. Dáva nám nové perspektívy, nové úlohy a nové spolusestry.

AKO JE TO S VAŠÍM SĽUBOM POSLUŠNOSTI?

- Je pre vás taký ľahký, že nepotrebuje na to myslieť?
- A keby ste nechali osvetliť Kristovým svetlom váš spôsob myslenia a konania v tejto oblasti, spoznali by ste niečo, čo toto znamená skutočne pre vás?
- Mysleli by ste si, že ste poslušná srdcom, duchom a telom? Potrebuje obnovu v tejto oblasti?

„ZAODIAŤ SI NOVÉHO ČLOVEKA“: OBNOVA VEDIE K ROZHODNUTIAM

Len málo je tých, ktorí pochopili potrebu konverzie v kresťanskom živote tak dôrazne a jasne ako svätý Pavol. Zaiste ho inšpiroval Duch Svätý, ktorý mu bol darovaný v záujme kresťanského spoločenstva, v našom záujme, Potreboval sám zakúsiť toto obrátenie

a zdieľal ho so svojimi bratmi a sestrami prvotnej cirkvi. Použil rôzne prostriedky pri opise tejto obnovy. Napríklad v Druhom liste Korintňanom píše:

„Preto nechabujeme; a hoci náš vonkajší človek chradne, náš vnútorný sa zo dňa na deň obnovuje“ (2 Kor 4,16).

Tu rozlišuje medzi „vonkajším“ a „vnútorným“ človekom. Pavol vie, že telo môže naďalej strácať silu a schopnosti – všetci vieme, že pomalší krok a slabnutie zraku môžu sprevádzať naše starnutie – ale duch sa naďalej rozvíja a oživuje. Aspoň tak by to malo byť. Pavol hovorí, že náš „vnútorný človek“ sa obnovuje zo dňa na deň, a my prosíme, aby sa tak naozaj stalo. Keďže stále počúvame Božie slovo, prijímame Kristovo telo a krv v eucharistii, slúžime Kristovi prítomnému v chudobných, poznávame vernosť nášho komunitného života a milosti našej charizmy - a mohli by sme pokračovať vo vymenovávaní - máme možnosť neustále, každý deň byť nabádaní k dobrému, v obnovovaní. Toto má byť pre nás známkou nádeje a aj bodom na úvahu pre našu obnovu: Je vnútorný človek obnovovaný alebo nechávam, aby starosti vonkajšieho človeka ovládali moju úvahu?

Pavol používa inú myšlienku v tom istom zmysle v liste Efezanom. Tu hovorí o „starom“ a „novom“ človeku:

„...že máte odložiť starého človeka s predošlým spôsobom života, ktorý sa ženie za klamnými žiadosťami do skazy, a obnovovať sa duchovne premenou zmýšľania, obliecť si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti. [...] A nezarmucujte svätého Božieho Ducha, v ktorom ste označení pečatou na deň vykúpenia. Akákoľvek zatrpknutosť, hnev, rozhorčenie, krik a rúhanie aj každá iná zloba nech sú ďaleko od vás. Buďte k sebe

navzájom láskaví a milosrdní, navzájom si odpúšťajte, ako aj vám odpustil Boh v Kristovi!» (Ef 4,22-24.30-32).

Aj tu pozýva komunitu, aby sa obnovila a navrhuje jej prostriedky k dosiahnutiu tohto cieľa: najskôr poznamenáva to, čomu sa majú vyhnúť a potom zdôrazňuje to, čo má charakterizovať spoločný život tak, ako má definovať i náš spoločný život. Počujeme povzbudenie, aby sme boli otvorení a pozorní voči Duchu Svätému. Pripomína nám potrebu odstrániť každú zatrpknutosť a zlobu. Ale predovšetkým nám hovorí, aby sme boli láskaví, milosrdní a navzájom si odpúšťali a odpúšťali i tým, ktorým slúžime.

AKO JE TO S ČISTOTOU?

- Uvedomujete si jej bohatstvo pri jej užívaní? Oživuje vaše vnútorné bytie?
- Je ľahšie byť čistými, pretože starnete alebo preto, že prežívate hlbšie jej podstatu a sebadarovanie, ktoré ju charakterizuje?
- Ste pripravené obnoviť sa kvôli milosti, ktorú prináša čistota do vášho života a služby?

„HLA, ROBÍM VŠETKO NOVÉ“: OBNOVA SA RODÍ Z NÁDEJE A K NEJ VEDIE

Videnie z knihy Zjavenia je v súlade s videním proroka Izaiáša (65,17-25), keď priťahuje pozornosť na novosť, ktorú prináša Pán, náš Boh:

„Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli a ani mora už niet. A videl som, ako z neba od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, vystrojené ako nevesta, ozdobená pre svojho ženícha. A počul som mohutný hlas od trónu hovoriť: „Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať;

oni budú jeho ľuďom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo.“ A ten, čo sedel na tróne, povedal: „Hľa, všetko robím nové.“ A hovoril: „Píš: Tieto slová sú verné a pravdivé.“ (Zjv 21,1-5).

Keď čítame pozorne tento text, vidíme, že podstata nového poriadku, ktorý ustanovuje Pán – nové nebo, nová zem, nový Jeruzalem – je Boží stánok medzi ľuďmi. Vypočujme si znovu tento text:

„Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľuďom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi.“

To, čo charakterizovalo „starý poriadok“ – slzy, smrť, žiaľ, nárek a bolesť – už nebude existovať. Živý Boh prichádza medzi svoj ľud a všetko robí nové. Nemôžeme sa ubrániť myšlienke puta medzi touto realitou a putom, ktoré poznali Adam s Evou v rajskej záhrade. Ich prvá skúsenosť dôvernej blízkosti s Bohom na začiatku stvorenia bola prerušená hriechom. Spolu s následnou separáciou s Pánom nastala aj separácia so stvoreným poriadkom. Teraz, na konci čias, je všetko uzdravené. Svet je obnovený a Boh sa približuje k svojmu ľudu, aby už nebol od neho opäť oddelený. Všetko, čo je stvorené, je nové.

Pri tejto Renovácii sme pozvané uvažovať o našom spôsobe, akým máme byť obnovené v našom vzťahu s Pánom prostredníctvom sľubov. Mal by to byť taký rok, kedy budeme bližšie k Pánovi a necháme ho hlbšie prebývať v našom srdci, našom duchu a v našom úsilí. Všetky túžime po tejto blízkosti, ale nestačí len túžiť. Musíme použiť svoje schopnosti, aby mal Pán väčší prístup k nášmu životu. Pozýva nás k tomu i Ján Krstiteľ, ktorý cituje proroka Izaiáša:

Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky... (Mt 3,3)

Aby sme mohli obnoviť toto úsilie, musíme uvažovať o našom záväzku k modlitbe, rozjímaniu a sviatostnému životu.

Víziu nádeje, ktorá vyplýva z úryvku Zjavenia apoštola Jána, máme vyjadriť živou túžbou, s akou obnovíme naše sľuby. Veríme v novosť, ktorú môže priniesť Boh – a ktorú v skutočnosti aj prináša – do života ľudí prostredníctvom našej služby. Veríme, že Boh prebýva v nás a že svojím prebývaním sa stará o potreby ľudstva.

„*Hľa, všetko tvorím nové*“, taký je Boží prísľub ľudstvu, ktorý sa uskutočňuje pre nás v tomto čase a na tomto mieste. Váš špecifický sľub úplného obetovania svojho života v službe chudobným hlása nádej. Nalieha na fakt, že sa usilujete o to, aby nastala zmena v živote ľudí. Sľubujete, že budete verné týmto ľuďom a budete pre nich robiť všetko nové tak, ako sa vy samé obnovujete. Slzy, žiaľ a bolesť, ktoré tvoria súčasť života chudobných, sú zmierňované vašou službou a prítomnosťou.

- Do akej miery ste naplnené nádejou uskutočňovať aj reálne a bezvýhradne tento prísľub?
- Ste pripravené takto sa obnoviť?

Pán prisľubuje obnovu zeme. Jedným z prostriedkov, ktorými to robí, je naše úsilie a náš úprimný záväzok voči ľuďom, ktorým verne slúžime.

MNOHÍ ĽUDIA SA OBNOVILI

Je ľahké zostaviť zoznam osôb, ktoré sa obnovili Božou milosťou. Mohli by sme začať **sv. Pavlom**, ktorého som viackrát spomenul v tomto príhovore. Moja obľuba a obdiv k nemu sú

viditeľné. Všetci poznáme jeho životný príbeh. Bol veľkým prenasledovateľom kresťanov, ale stretol vzkrieseného Pána a všetko sa zmenilo. Bol obnovený. Pred týmto stretnutím bol pripravený prinášať utrpenie a prenasledovať životy druhých. Po tomto stretnutí bol pripravený prijímať utrpenie a prenasledovanie pre evanjelium. Pred týmto stretnutím bol presvedčený, že tí, ktorí nasledovali „Cestu“, sa mýlia. Po nej nikto nebol nadšenejším ako Pavol pri ohlasovaní evanjelia alebo Ježišovho učenia. Pred stretnutím s ním bol Pavol ambicióznym a usiloval sa presláviť sa, potom bol služobníkom Pána, ktorý prijímal hocikakú úlohu, aj tú najponíženejšiu, len aby sa rozmáhala evanjelium. V Novom zákone je Pavol nádherným príkladom človeka, ktorý je obnovený vo svojej viere, keď odpovedá na živý podnet nasledovať bližšie ukrižovaného Krista. Pavol sa neusiluje urobiť z Krista záplatu na svoju starú vieru, ale prijíma Ježiša ako novú nádobu.

Keď pozorujeme **sv. Vincenta**, nachádzame ďalší príklad človeka, ktorý sa nechal obnoviť. Dobre poznáme príbeh Vincentovho egocentrizmu v prvých rokoch jeho života. Bol to muž nadaný, ktorý vyhľadával benefícium, výhodné miesto, ktorým by mohol zabezpečiť životné potreby seba a svojej rodiny. Nebol zlým človekom, ale spravodlivým, niekým, kto kládol vlastné záujmy pred záujmy ostatných. Obrátil sa však a obnovil. Začalo to stretnutím s dobrým ľudom vo farnosti v Châtillon /šatijóne/ alebo roľníkom v Gannes /gan/? Boli to povzbudená, ktoré dostal od rodiny Gondiovej alebo jeho úspech vo Folleville /folvil/? Je možné, že Vincent počul evanjelium po prvýkrát v celej jeho sile a výzve, práve keď začínal kázať misie? Vincent sa obnovil. Je isté, že mnoho prvkov prispelo k tejto premene, ale táto premena predpokladá obrátenie – túžbu počúvať evanjelium a odpovedať naň vo svojom živote. Stal sa novým človekom, oslobodil

sa od starého človeka, ako by povedal sv. Pavol a toto ho obnovilo, aby sa stal veľkým misionárom lásky, ktorá určila jeho budúcnosť.

Sv. Lujza nemôže byť vylúčená z tejto skupiny osôb, ktoré dosiahli obnovu. Jej príbeh začína ako príbeh ženy, ktorá mohla byť považovaná tak trochu za škrupulóznu. Bola veľmi ustarostená o stav svojej duše, čo nie je zlé, ale pohltilo to veľkú časť jej pozornosti a energie. Turíčna skúsenosť, ktorú zažila v kostole sv. Mikuláša des Champs /de šã/, vyzdvihuje jednak jej ohraničenia a zároveň oblasti, v ktorých zaznamenávame rast a obdivuhodný rozvoj – oblasti, v ktorých sa nechala premieňať. Talenty a inteligencia, ktorými ju obdaroval Pán, boli z prirodzenosti veľmi individualistické na začiatku jej konverzie. Naučila sa ich používať v prospech druhých a na Božiu slávu. Takto zažila obnovu, ktorá sa stala požehnaním pre Cirkev. Každým rokom rástla vo svojom záväzku v miere, v akej odpovedala na vedenie Ducha Svätého. Bola obnovená, keď nechala Kristovo svetlo žiariť v jej srdci a živote. Toto svetlo osvetlilo všetky záhyby jej duše a stalo sa majákom, ktorý viedol jej kroky.

Keď začneme uvažovať o ďalších osobách, ktoré sa nechali oživiť svojou službou chudobným a takto obnovili tvárnosť zeme, môžeme spísať dlhý zoznam. Medzi našimi sestrami môžeme začať zoznam Rozáliou Rendu, Giuseppinou Nicoli, Margitou Rutan, Martou Wieckou, Lindalvou Justo de Oliveira a mnohými ďalšími, ktoré zostávajú nepoznané. Koľko príkladov môžeme zapísať do zoznamu tých, ktorí sa nechali obnoviť Božou milosťou a vedením Ducha Svätého, ako napr. arcibiskup Mons. Romero, Dorothy Day, sv. Ján XXIII., bl. Frederik Ozanam a mnohí ďalší...

Z Á V E R

Drahé sestry, hovorili sme o Renovácii našich sľubov, ale vieme, že v skutočnosti týmto chceme hovoriť o „renovácii“ – obnove nás samých skrze život podľa sľubov. Chudoba, čistota, poslušnosť a služba chudobným zostávajú stále nové. Hľadáme niekoľko znakov ich hĺbky vo Svätom písme, taktiež v našej tradícii a vlastnej skúsenosti. Spoznávame spôsob, akým boli oslovení a výzvy pre našu dobu, na presne určených miestach a v kultúre, v ktorej žijeme. Predsa však my sami potrebujeme byť obnovení. Táto obnova začína a končí nájdením miesta pre Pána v hĺbke nášho života. Počúvajme bohatý štýl slov, ktoré napísala sv. Lujza sv. Vincentovi:

„Moje srdce je ešte stále naplnené radosťou z poznania, ktoré mi Boh odkryl cez tieto slová: Bože, Ty si môj Boh! V srdci som precítila slávu, ktorú mu vzdávajú všetci svätí. Avšak to nie je dôvod, aby som s vami dnes večer nepotrebovala hovoriť. Chcem vás poprosiť, aby ste mi pomohli správne využiť túto nesmiernu radosť a dali mi usmernenia na zajtrajší svätý deň, na sviatok môjho patróna, ktorý je zároveň dňom renovácie mojich sľubov.“ (sv. Lujza de M., L. 369 „Pánu Vincentovi“, z 24. augusta (pred r.1650), *Duchovné spisy*, s. 340)

S touto radosťou, ktorá hlása, že Boh je náš Boh, prosíme jediného Svätého, aby nás obnovil našimi sľubmi a naším obetovaním sa mu, naším záväzkom voči nemu, nám navzájom a voči chudobným, našim miláčikom.

P. Patrick GRIFFIN
generálny direktor

Generálne zhromaždenie 2015

„K novému misionárskemu elánu“

V tomto čase prípravy na naše Generálne zhromaždenie 2015, ktoré nás chce nasmerovať k „novému misionárskemu elánu“ možno spoznať ruku Božej prozreteľnosti vo vydaní apoštolskej exhortácie pápeža Františka, *Evangelii Gaudium*. Táto exhortácia sa zdá byť v súlade s našou charizmou a misiou. Svätý Vincent a svätá Lujza by videli v tejto udalosti Božiu vôľu. Sestra Evelyne vo svojom liste k 2. februáru použila tento text pri rozvinutí svojej úvahy o „misionárskom duchu Spoločnosti“.

Minulý rok sme mali možnosť uvažovať o „odvahe lásky“ z pohľadu Svätého písma a charizmy. Tento rok by sme sa mohli upriamiť na „nový misionársky elán“.

Môj príhovor bude mať štyri časti:

- v 1. časti nám niektoré evanjeliové texty pomôžu pochopiť, ako „odvaha lásky“ vedie k „novému misionárskemu elánu“,
- v 2. časti bude našu úvahu o téme zhromaždenia vo svetle charizmy a DMZ (*Dokumentu medzi zhromaždeniami*) viesť exhortácia *Evangelii Gaudium*,
- 3. časť, kratšia, bude viesť našu úvahu o povahe a sile pojmu „novosť“,
- napokon vo 4. časti sa zastavíme pri logu Zhromaždenia a pečati Spoločnosti.

I. BIBLICKÉ ÚVAHY O „ODVAHE LÁSKY“ PRE „NOVÝ MISIONÁRSKY ELÁN“

AKO ODVAHA LÁSKY SPÔSOBUJE „NOVÝ MISIONÁRSKY ELÁN“?

* **Vedie tento ich vzájomný vzťah k istému účinku?** Keď prijímame nové a povzbudzujúce rozhodnutia, vzbudzuje odvaha našej lásky novú silu pre službu?

* **Podobá sa vzťah medzi „odvahou lásky“ a „novým misionárskym elánom“ na vzájomnú závislosť?** (Závisia od seba?)

- Vyžaduje si prirodzene a nevyhnutne odvaha lásky „nový misionársky elán“ a opačne?

- Môžeme byť odvážne v našej láske a potom nebyť vedené k novým poliam pôsobnosti?

- Môžeme prijať nové spôsoby priblíženia pre misiu bez toho, aby sme boli odvážne v rozhodnutiach, ktoré otvárajú k zmene a neistote?

* **Je tento vzťah vzťahom, ktorý existuje medzi túžbou a činnosťou?**

- Jeden začína v našej mysli a srdci a následne sa vyjadruje celým naším bytím.

- Sme pripravené premeniť nádej na službu?

- Aké je spojenie medzi dvomi časťami našej témy?

Je to skutočná otázka, ktorá vedie k určitej analýze a rôznym odpovediam. Všimnime si a pozorujme niekoľko príkladov v Božom slove:

1. Kráčať po vode (Mt 14,25-32)

„Nad ránom sa, kráčajúc po mori, blížil k nim Ježiš. ²⁶ Keď ho učeníci videli kráčať po mori, vzrušení vraveli: „Mátoha!“ A od strachu vykriekli. ²⁷ Ale Ježiš sa im hneď prihovoriť: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“ ²⁸ Peter mu povedal: „Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.“ ²⁹ On povedal: „Pod!“ Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a šiel k Ježišovi. ³⁰ Ale keď videl silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykriekol: „Pane, zachráň ma!“ ³¹ Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: „Maloverný, prečo si pochyboval?“ ³² A keď vstúpili do loďky, vietor utíchol.“

Prvou reakciou učeníkov na túto udalosť bol strach. „Mátoha!“, hovorili. Ale keď Peter počuje Ježiša, začína naberať odvalu a ide mu v ústrety. Na Ježišov podnet prejavuje určitú odvalu a skáče z loďky, aby mu kráčal v ústrety po vode. Odvážne robí prvý krok, ale náhle spochybnil. Už nemá oči upreté na predmet jeho lásky, Ježiša, a začína si všímať vietor a vlny, začne sa potácať – doslova topiť. Jeho počiatočný stav už nie je dostatočne silný, aby ho dovedol k Ježišovi, pretože mu chýba dôvera a istota v neho.

Nemôžeme pre to Petra kritizovať. Ukazuje nám, že váhanie nie je zlučiteľné s odvahou, ale žiada si pevné rozhodnutie „nevracať sa späť“, ale mať oči upreté na Pána a kráčať k nemu istým a pravidelným krokom. Je nepopierateľné, že budú vlny a vietor, ale nemajú byť rozhodujúcimi faktormi. Čím viac sa vzdľujeme od lode našej „zóny pohodlia“, tým viac sa približujeme k Ježišovi a k novému miestu, kde sa budeme zdržiavať a odkiaľ budeme vychádzať. Urobme tieto posledné kroky k Ježišovi, aby boli také, ktoré vzbudzujú nadšenie, pretože chceme byť prijatí do jeho náruče a zároveň preto, lebo sa bojíme ocitnúť sami na vode a vzdialení od lode a od Ježiša.

Pred nami sa rysuje možnosť dať spoznať evanjelium novým spôsobom. „Kráčať po vode“ a ísť k Pánovi otvára nové možnosti pre misiu. Môžeme ísť na miesta, kam sme nikdy predtým nešli. Aj ďalší budú povzbudení naším príkladom a budú chcieť byť odvážni. Misia konaná s nadšením sa stáva silou pre evanjelizáciu. Odvaha vedie prirodzene k nadšeniu. Láska vedie k misii.

2. ROZMNOŽIŤ CHLIEB (Mt 14,14-21)

„Keď vystúpil a videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi a uzdravoval im chorých.“¹⁵A keď sa zvečeralo, pristúpili k nemu učeníci a hovorili: „Toto miesto je pusté a čas už pokročil. Rozpusť zástupy, nech sa rozídu do dedín kúpiť si jedlo.“¹⁶Ale Ježiš im povedal: „Nemusia nikam chodiť; vy im dajte jesť!“¹⁷Oni mu vraveli: „Nemáme tu nič, iba päť chlebov a dve ryby.“¹⁸On povedal: „Prineste mi ich sem!“¹⁹Potom rozkázal, aby si zástupy posadali na trávnu. Vzal päť chlebov a dve ryby, pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal chleby a dával učeníkom a učeníci zástupom.²⁰Všetci jedli a nasýtili sa, ba ešte nazbierali dvanásť plných košov zvyšných odrobín.²¹A tých, čo jedli, bolo asi päťtisíc mužov okrem žien a detí.

Rozmnoženie chleba a rýb, ktoré je opísané v evanjeliu šesťkrát, je dôležitým textom pre prvé kresťanské spoločenstvo. Ľahko tu môžeme rozpoznať jeho dôraz na Eucharistiu, ale tento úryvok nás chce poučiť o niečom viac, keď ho počúvame bez týchto predbežných domniek a s určitou tvorivejšou predstavivosťou.

Ježiš túži po nasýtení hladných. Ale učeníci hľadajú najrozumnejšie a najľahšie riešenie, a to rozpustiť zástupy, aby sa postarali o seba. Ale Ježiš má inú myšlienku a hovorí im: „Vy im dajte jesť!“. Učeníci hneď urobia rýchly inventár a konštatujú, že majú len 5

chlebov a 2 ryby. Ježiš sa nestázuje na to, čo nemá; začína tým, čo má k dispozícii a usiluje sa podeliť sa o to. Ochota deliť sa sprevádzaná Pánovým požehnaním spôsobilá, že akcia sa uskutočnila a ľud bol nasýtený.

Nemôžeme vyriešiť otázku „ako sa to stalo“ tohto nasýtenia: je to zázrak. Výsledok je jasný: ľudia boli nasýtení a ešte zostalo z potraviny.

Predstavme si odvahu učeníkov, ktorí berú Ježiša za slovo, dôverujú mu a sú pripravení podeliť sa o to, čo majú a začínajú rozdeľovať potravu. Predstavme si nadšenie, aké vzbudili, keď najskôr nasýtili prvú stovku ľudí a potom tisíce. Možno začínali váhavo a opatrne, potom s radosťou a štedro.

Tento úryvok nám vnuká myšlienku, ako „odvaha lásky“ môže vzbudiť misionársky elán. Keď máme málo, to nás neospravedlňuje, aby sme nevyvíjali úsilie. Použiť veľkodušne a zaangažovane to, čo máme, prináša Božie požehnanie, aby sme sa dávali a rozdávali. Odvaha vedie k elánu. Láska vedie k misii.

3. UZDRAVOVAŤ STRÁPENÝCH (Mt 15,21-28)

„Ježiš odtiaľ odišiel a odobral sa do okolia Týru a Sidonu.“²²Tu prišla k nemu istá kanaánska žena z tých končín a kričala: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, syn Dávidov! Dcéru mi hrozne trápi zlý duch.“²³Ale on jej neodpovedal ani slovo. Jeho učeníci pristúpili k nemu a prosili ho: „Pošli ju preč, lebo kričí za nami.“²⁴Ale on odvetil: „Ja som poslaný iba k ovciam strateným z domu Izraela.“²⁵No ona prišla k nemu, poklonila sa mu a povedala: „Pane, pomôž mi!“²⁶On jej odpovedal: „Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám.“²⁷„Áno, Pane,“ vravela ona,

„ale aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov.“ ²⁸Vtedy jej Ježiš povedal: *„Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš.“* A od tej hodiny bola jej dcéra zdravá.“ Všimnime si prvú reakciu učeníkov: *„Pošli ju preč, lebo kričí za nami.“* Ježiš s ňou nadväzuje rozhovor.

Kanaánčanka je odvážna žena. Jej dcéru trápi zlý duch, a ona urobí všetko možné pre svoju dcéru. S odvahou sa priblíži k Ježišovi napriek vtedajším predsudkom voči ženám. Na začiatku sa pokúša o jeho pomoc tak, že kričí zoddaleč, ale to nestačí. Padá mu k nohám, prejaví mu úctu a jednoducho hovorí: „Pane, pomôž mi!“ Ježiš akoby odmietal jej volanie: *„Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám“*, ale ona naberá ešte väčšiu odvahu, pričom zostáva pokorná: *„Áno, Pane, ale aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov“*. Túto ženu nič nezastaví, je rozhodná, pretože jej láska k dcére je veľká a smelá. Ježiš je udivený. Žena je nielen žiaduca po nezištnom dare, ale je aj niekým, na koho sa možno spoľahnúť. Ježiš jej uzdravuje dcéru, čo nemohla nikde dosiahnuť. Uznáva jej rozhodnosť a pravú lásku, na ktorú odpovedá pozitívne.

Môžeme sa pýtať, či táto žena mala skutočne významný vplyv na Ježiša. Jeho pochopenie vlastnej misie bolo prehodnotené vďaka tejto žene. Vidí, že je poslaný nielen k izraelskému národu, ale odteraz i k celému svetu. Jeho misionársky elán ho vedie k prekonaniu vízie dovtedy známeho sveta. Preto mal i nových poslucháčov, ale i nových nepriateľov. Prijíma pohanov i Židov, vrátane marginalizovaných. Odvážna láska Kanaánčanky viedla Ježiša k „novému misionárskemu elánu“. Toto patrí k tajomného Božiemu plánu. Odvaha vedie k nadšeniu; láska vedie k misii.

Mohli by sme túto tému vysvetliť ešte inými úryvkami z Nového

a Starého zákona, napr. svadbou v Káne Galilejskej (Jn 2,1-10)? Nedostatok u mladomanželov vzbudila v Panne Márii odvahu lásky, ktorá vyvolala začiatok verejného účinkovania jej Syna, teda „nový misionársky elán“.

II. „NOVÝ MISIONÁRSKY ELÁN A „EVANGELII GAUDIUM“

Apoštolská exhortácia ponúka veľké bohatstvo k reflexii nad druhou časťou témy generálneho zhromaždenia: „nový misionársky elán“. Pozornosť exhortácie zameraná na evanjelium a potrebu „novej evanjelizácie“ sú vo veľkom súlade s našou charizmou a *Dokumentom medzi Zhromaždeniami (DMZ)*. V tejto exhortácii Svätý Otec František vyjadruje svoju vďačnosť osobám, ktorých príklady kresťanského života ho poznačili:

„/Je mnoho/ kresťanov, ktorí svoje životy obetujú s láskou: pomáhajú mnohým uzdraviť sa a iných sprevádzajú v ťažkých chvíľach zomierania v nemocniciach; na najchudobnejších miestach zeme pomáhajú osobám, ktoré zotročili rozličné závislosti, alebo sa snažia o výchovu detí a mládeže; starajú sa o opustených starcov, snažia sa odovzdávať hodnoty v nepriateľských prostrediach alebo konajú mnohé iné služby dokazujúce ich veľkú lásku k ľuďom, inšpirovanú Bohom, ktorý sa stal človekom.“ (EG 76)

Tieto slová, blízke našej charizme, jasne vyjadrujú, kým máme byť a vedú nás k novému misionárskemu elánu.

Môžeme si položiť otázku: Čo má charakterizovať nový misionársky elán? Ako máme vedieť, že kráčame v správnom smere?

„Odvaha lásky“, ktorá vedie k „novému misionárskemu elánu“ nespočíva nutne v začínaní nových diel alebo v prítomnosti na nových miestach; vyjadruje sa skôr našim obnoveným záväzkom slúžiť chudobným. Nastúpiť do novej evanjelizácie nás vedie k overovaniu našich presvedčení, k pohľadu na realitu a k hľadaniu primeraných prostriedkov pri ohlasovaní radostnej zvesti – evanjelia. Môže sa to konať s obnoveným pohľadom a horlivosťou tam, kde žijeme, slúžime a modlíme sa. Nová evanjelizácia berie do úvahy povahu súčasnej kultúry a usiluje sa osloviť ju uznaním jej hodnôt, ale i spoznávaním nesprávnych hodnôt.

Pápež František vo svojej exhortácii spomína, čo môže vzbudiť novú evanjelizáciu, ako i postoje, ktoré jej môžu zabraňovať v šírení. Prezentuje tmavú stránku služby s konkrétnou jasnosťou, ktorá hovorí o bolestných skúsenostiach. Čítanie bodov 76 až 109 encykliky môže viesť k spytovaniu svedomia a „pevnému rozhodnutiu už neurážať Boha“. Spomedzi mnohých prvkov použitých pri opise nového misionárskeho elánu som si vybral tri, a to nádej, spoločenstvo a Evanjelium.

1. NÁDEJ

*„Nech Duch Svätý príde a uhasí náš smäd, našu túžbu po pravde a porozumení, aby sme sa v tomto svete stali **nositeľkami nádeje**“ (DMZ, s. 7)*

Voči súčasným postojom porazenosti alebo pesimizmu nám *Evangelií Gaudium* pripomína dôležitosť mať pevnú a pozitívnu nádej, dôveru v službu, ktorú konáme. Tri body z encykliky, a to 84 až 86 predstavujú poklady nádeje:

* „Pohľad viery je schopný rozpoznať svetlo, ktoré šíri Duch Svätý uprostred temnoty – pamätajúc na to, že „kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť“ (Rim 5,20)“ (84)

* „Naša viera má pred sebou výzvu vycítiť víno, na ktoré môže byť premenená voda a objaviť zrno, ktoré rastie uprostred kúkoľa“ (84).

* „V súčasnom stave vecí, v ktorom sa zdá, že ľudstvo vstupuje do nového poriadku, treba predovšetkým venovať pozornosť tajomným plánom Božej prozreteľnosti, ktoré sa uskutočnia v nasledujúcich časoch prostredníctvom činnosti ľudí, často presahujúc ich očakávania...“ (84).

* Pán povedal svätému Pavlovi: „*Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti*“ (2 Kor 12,9)“ (85).

* „Kresťanský triumf je vždy krížom, ale krížom, ktorý je zároveň aj zástavou víťazstva, nesenou s bojovnou jemnosťou proti útokom zla“ (85).

* „A v púšti treba najmä ľudí viery, ktorí svojím životom ukážu cestu do zaslúbenej zeme, a tak udržia nádej nažive. V každom prípade za týchto okolností sme pozvaní byť džbánmi, z ktorých sa druhí môžu napiť“ (86).

Počúvajte spôsob, akým každá z týchto viet predstavuje črty nového misionárskeho elánu, a to: „bojovná jemnosť“ (85).

Veríme, že celá naša práca je v Božích rukách – on dáva vzrast semenu. V situáciách, kedy ľudia stratili nádej, pretože sú bezmocní, nemajú právo na slovo alebo sú vylúčení zo spoločnosti, dcéra kresťanskej lásky je povolaná postarať sa o ich potreby a byť „*nositeľkou nádeje*“ (DMZ, s. 7). Naša odpoveď sa týka duchovných ako

i materiálnych potrieb chudobných. Svätá Lujza nás povzbudzuje: „Milé sestry, konajme dobre telesnú a duchovnú službu chudobným chorým z lásky k ukrižovanému Ježišovi...“ (sv. Lujza, *Duchovné spisy*, s. 513, L. 531 druhý).

Kam nás môže zaviesť tento elán, keď sme pozorné na „pocit smädu, vrúcne želania a naliehavé výzvy“ (DMZ, s. 5)? Môžeme spoznať jeden príklad, a to príklad zo služby ľuďom, ktorí sa stali obeťami obchodovania s ľuďmi, zvlášť ženy a deti. Existujú ďalší, ktorých situácia vedie k tomu, že im chýba nádej do budúcnosti? Ku ktorým ďalším skupinám ľudí sme nesení odvahou lásky, aby sme odpovedali s novým misionárskym elánom ako nositeľky nádeje?

2. SPOLOČENSTVO

„Vedené Božím slovom a zanietené láskou k svetu, do ktorého sme poslané, zaväzujeme sa **spoločne odpovedať na súčasné výzvy** Ducha Svätého“ (DMZ, s. 18)

Ako dcéry kresťanskej lásky sme sa rozhodli pre zasvätený život a život v spoločenstve tvorí súčasť tohto života. Oceňujeme oporu, ktorú si preukazujeme navzájom a spoločne zdieľaný život.

„Evanjeliové svedectvo miestnej komunity je ešte čitateľnejším znamením prítomnosti Ježiša Krista, ktorého milujú a ktorému slúžia v chudobných“ (K. 59).

Spoločný život nás núti hovoriť, počúvať a byť si oporou v modlitbe a službe. V encyklike *Evangelii Gaudium* pápež František predstavuje hodnotu spoločenstva ako jedného z cieľov a darov novej evanjelizácie. Vyzdvihujem tu niektoré z jeho nádherných slov (87 až 92):

* „Týmto spôsobom sa lepšie schopnosti komunikácie prejavajú vo viacerých možnostiach stretnutia a vzájomnej solidarity so všetkými“ (87).

* „Evanjelium nás však pozýva nebať sa riskovať stretnutie s tvárou druhého človeka; s jeho bolesťou a požiadavkami i s jeho nákazlivou radosťou – v neustálom blízkom vzťahu“ (88).

* „Boží Syn nás svojím vtelením pozval na revolúciu jemnosti“ (88).

* „Vlastné formy ľudovej nábožnosti sú vtelené, pretože vyplynuli z vtelenia kresťanskej viery do ľudovej kultúry“ (90).

* „V tom je opravdivé uzdravenie, pretože ten spôsob nadväzovania vzťahov s druhými, ktorý nás skutočne uzdravuje namiesto toho, aby nám škodil, je mystické, kontemplatívne bratstvo, ktoré dokáže vnímať svätú veľkosť svojho blížneho, dokáže spoznať Boha v každom človeku, znášať ťažkosti spoločného života, spoliehajú sa na lásku Boha a otvárať tejto Božej láske svoje srdce, hľadajúc šťastie druhých podľa vzoru dobrého Otca“ (92).

* „Práve v tomto čase, a to aj tam, kde je len „maličké stádo“ (Lk 12,32), sú učeníci Pána povolání žiť ako spoločenstvo, ktoré je soľou zeme (porov. Mt 5, 13-16). Sú povolání vydávať svedectvo o túžbe patriť evanjelizácii vždy novým spôsobom“ (92).

Zdá sa, že skúsenosť z bratského života s jezuitami viedla Svätého Otca Františka k týmto myšlienkam. Hlboko prežívané, inkarnované spoločenstvo je úplne v súlade so zámermi svätého Vincenta a svätej Lujzy, ktorí viedli praktickú teológiu milosrdnej lásky. Tak isto ďalší sú pozvaní zakúsiť túto komunitnú – spoločnú činnosť spolu s nami:

„[Dcéry kresťanskej lásky] spolupracujeme s rôznymi asociáciami a organizáciami, ktoré zápasia s príčinami chudoby a usilujú sa o nastolenie spravodlivosti, pokoja a úcty k životu“ (DMZ, s. 24).

Ježiš pri svojom verejnom účinkovaní povolal k sebe skupinku učeníkov, poučoval ich, učil ich svojím príkladom, keď sa stretával s ľuďmi marginalizovanými, vylúčenými, odmietanými. Všimnite si, ako je evanjelium plné týchto poučení. Pozývať druhých, aby sa stali členmi spolkov, združení, v ktorých budú môcť zakúsiť oporu druhých ako i radosť zo spoločenstva, je nádherný dar – je to „revolúcia jemnosti“ (88). Naučiť sa žiť spoločne v pokoji ukazuje cestu k odstráneniu vojen, predsudkov a biedy. Staráť sa osobne o druhých nám pomáha spoznať ich potreby a odpovedať na ne. Toto sú dary komunity.

Ku ktorým osobám nás vedie náš „misionársky elán“, keď sa usilujeme deliť o poklady našej spolupatričnosti k spoločenstvu? K osobám, ktoré poznajú utrpenie z odmietnutia, ako napr. migranti idúci do neznámej krajiny za lepším životom; utečenci nútení opustiť svoju vlasť kvôli vojne, hladu, predsudkom; ľudia s mentálnym alebo fyzickým hendikepom či chorobou; deti bez rodičov, ktorí sa nemajú na koho oprieť. Každá z týchto skupín ľudí volá a tu si môžeme ľahko spomenúť na spôsob, akým sv. Vincent a sv. Lujza odpovedali na potreby ľudí ich doby v podobných situáciách. Sestra Evelyne nám pripomína, čo od nás dnes vyžaduje budúcnosť:

„Nová evanjelizácia potrebuje odvážne dcéry kresťanskej lásky, odhodlané ísť proti prúdu, hľadať nové služby, rozvíjať taký spôsob prítomnosti, ktorý urobí ešte viditeľnejším Pánovo milosrdenstvo a jeho súcitiť s trpiacim ľudstvom, smädným po živote. V niektorých prípadoch bude potrebné posilniť to, čo už existuje, v iných zas nabráť odvahu k niečomu novému.“ (List z 2. februára 2014, s. 12)

Mnoho spomínaných ľudí, našich bratov a sestier nemajú nikoho, kto by ich potešil, alebo spoločenstvo, ktoré by sa o nich postaralo. Odvaha lásky, ktorá môže motivovať dcéru kresťanskej lásky, vedie k spoločnej dynamickej misionárskej odpovedi, ktoré si veľmi cení sprevádzanie.

3. EVANJELIUM

„Umiestniť Božie slovo do centra nášho duchovného života: spoznávať, že Boh sa k nám prihovára cez Sväté písmo, Cirkev, udalosti, znovu objaviť jeho pôsobiacu silu v našom živote“ (DMZ, s. 9)

Pápež František uvádza, že evanjelium musí byť v centre novej evanjelizácie. Mohli by sme si myslieť, že tento postreh je evidentný, samozrejímavý a nemusí byť spomínaný. Ale potom začína opisovať, ako bolo evanjelium skompromitované a zle interpretované – dokonca i osobami dobrej vôle (porov. č. 93 až 97). Niekedy „pridržanie sa zosvetštenia“ sa votrie do tohto posolstva (č. 93 až 95). Sme náklonní tomuto učeniu a tým istým nebezpečenstvám, čo sa týka nášho misionárskeho elánu a jeho zakorenenia v evanjeliu. Niekedy my a ostatní musíme pozornejšie počúvať slová, ktoré sú nám adresované a nie tie, ktoré si myslíme, že počujeme alebo ktoré by sme chceli počuť. Evanjelium bolo často zle interpretované alebo nevhodne použité na škodu židovsko-kresťanského ľudu. Centrom evanjelia nie je vždy to, čo si myslia ľudia. Je to niečo oslovujúcejšie, tvorivejšie a zároveň jednoduché a pokorné. Nikdy ho nezachytíme úplne a ani ho nikdy nebudeme vlastniť. Apoštolská exhortácia hovorí o tejto pravde kresťanského posolstva, ktoré tvorí základ evanjelia:

* „U niektorých možno vnímať ostentatívnu pozornosť venovanú liturgii, učeniu alebo prestíži Cirkvi, avšak bez toho, aby ich skutočne zaujímalo hlásanie evanjelia uprostred Božieho ľudu a konkrétnych

potrieb dejín“ (95).

* „Koľkokrát snívame o veľkých apoštolských plánoch, úzkostlivo vypracovaných do detailu – typických pre porazených generálov! Popierame tak históriu Cirkvi, ktorá je preslávená obeťami, nádejou, každodenným bojom a životom pomíňajúcim sa v službe a trpezlivej, namáhavej práci, pretože každá práca je „potom na našom čele“ [...] Rozvíjame svoju predstavivosť bez hraníc a pritom strácame kontakt s realitou utrpenia nášho veriaceho ľudu“ (96).

* „Cirkev pohneme k vychádzaniu zo seba samej, k misii zameranej na Ježiša Krista, na snahu pomáhať chudobným“ (97). Poznáme, ako boli sv. Vincent a sv. Lujza upriamení na Sväté písmo. Abelly píše: *„Život tohto Božského Spasiteľa a učenie o jeho evanjeliu boli jediným pravidlom života a skutkov (sv. Vincenta). To bola celá jeho morálka a politika, podľa ktorých sa správal a riadil všetky záležitosti prechádzajúce jeho rukami. Jedným slovom, bol to jediný základ, na ktorom staval svoju duchovnú stavbu“* (Abelly I., s. 78).

Sv. Lujza hovorí o svojej túžbe čítať Nový zákon každý deň a učiť sa poznávať Ježišov život. Ovocie tejto jej pravidelnej práce je zachytené v jej poučeníach plných biblickej múdrosti, ktorú odovzdáva spolusestrám. Výzva spočíva vždy vo vyjadrení žitého evanjelia a v odpovedi na materiálne a duchovné potreby chudobných. Pre našich Zakladateľov Pánove slová nezostali bezpečne uzatvorené do nejakej knihy, ale boli nesené v modlitbe a vynášané na ulice Francúzska 17. storočia rukami a nohami obetavých žien a mužov, ktorí žili túto charizmu.

„Odvaha lásky“ ponúka takú perspektívu, cez ktorú evanjelium môže byť čítané, aby zjavovalo Ježišovo srdce. Dcéry kresťanskej lásky sú podnecované, aby sa na modlitbu pripravovali čítaním Božieho

slova (Š. 3b). Z tohto čítania a meditácie prýšti misionársky elán. Dcéry kresťanskej lásky počujú, ako ich Božie slovo posielala do misie nemocníc a domov (porov. K. 25c). Evanjeliové texty a tajomstvo kríža sú vždy podnietením, aby konali v prospech ľudí, ktorí potrebujú zakúsiť Božiu prítomnosť v ich živote. Jedným z nádherných darov, ktoré ponúkame, je potrava evanjelia a oni, chudobní, nám ho sprítomňujú (DMZ, s. 10).

Oblasť výchovy a vzdelávania (školy, katechetické kurzy, formačné programy pre dospelých) je jasným miestom pre vyučovanie chudobných, miestom, kde im pomáhame rásť alebo postaviť sa na vlastné nohy – a to materiálne i duchovne. Tak isto v sociálnych programoch blízkosti, zdravotníckych programoch, pri sprevádzaní a pomoci rodinám a pod. Božie slovo môže byť prijaté s dôverou a byť pre každého podnetom. Evanjelium sa stelesňuje do konkrétnej veľkodušnej činnosti. Môže byť tiež rozšírená o zapojenie sa ďalších, aby mali podiel na tejto službe: to bol jeden z veľkých darov sv. Vincenta.

Božie slovo je semeno. Keď je zasiate do srdc veriacich ľudí, rastie a ovplyvňuje ich životy a rozhodnutia. Nezaručuje očakávaný úspech alebo riešenie na všetky problémy, ale pripomína ľuďom, že sú milovaní, že potrebujeme sa starať jeden o druhého a že všetko je v Božích rukách.

III. NIEČO „NOVÉ“

Dovoľme Duchu Svätému, aby sa nás dotkol, lebo on chce tvoriť všetko nové a dnes chce v plnej miere obnoviť naše srdcia, uzdraviť naše zranenia i zranenia celého ľudstva!“ (DMZ, s. 8)

V tomto mojom príhovore sme si len málo povedali o „novosti“

tak, ako je obsiahnutá v téme zhromaždenia“: „nový misionársky elán“. Je to významné slovo, ktoré vzbudzuje dôležitý postoj. Počas duchovnej obnovy, ktorou ste sa pripravovali na Renováciu v Materskom dome, sme uvažovali nad textami evanjelia a životom našich Zakladateľov v duchu témy: „Všetko obnoviť“. V závere sme si pripomenuli, ako naša Renovácia sľubov nás podnecuje stále k tejto obnove.

Ježišove slová múdrosti v evanjeliách zdôrazňujú potrebu osobného zapojenia tej osoby, ktorá sa rozhodla zmeniť svoj život a službu. Celý človek je zapojený do tohto procesu. Čítame:

„Nik predsa neprišívá na starý odev záplatu z novej látky, lebo záplata sa z odevu vytrhne a diera bude ešte väčšia. Ani nové víno nevlievajú do starých mechov, lebo mechy sa roztrhnú a aj víno vytečie, aj mechy sa zničia. Ale nové víno vlievajú do nových mechov, a tak sa oboje zachová.“» (Mt 9, 16-17)

Sú nám tu predstavené dva obrazy: najskôr ten, že nikto neprišívá záplatu z novej látky na starý odev. Dôvod sa nám môže zdať jasný. Starý odev bol už mnohokrát praná, už sa nezbehne. Ale nová záplata sa ešte nezbehla. Nová záplata prišitá na starý odev sa zbehne a zväčší diery na odev. Tak isto je to s vínom: Nové víno je ešte šumivé a búrlivé. Potrebuje priestor, aby sa rozťahlo a dýchalo. Ale starý mech stvrdol a dosiahol objem, ktorý sa už nezväčší, nepohne. Ak nalejeme nové víno do starého mechu, víno ho roztrhne a stratíme oboje. Preto nové víno musíme naliať do nových mechov, ktoré sa prispôbia novému obsahu.

Jedna z príručiek naším Zhromaždením hovorí o spôsobe, ktorý si vyžaduje „novosť“, a to tvorivosť, obrátenie a zmenu. To sú vzácne

veci, keď uvažujeme o nových nádobách dynamickej misie, do ktorých vlievame „nové víno“ odvahy našej lásky. Keď ťažíme z tejto sily, „[dávame] nový elán misionárskemu duchu Spoločnosti“ (DMZ, s. 15)

Keď myslíme na dlhý zoznam ľudí, ktorí slúžili chudobným a „obnovili tvárnosť zeme“ (Ž 103, 3), vidíme sv. Lujzu de Marillac. Na začiatku jej osobných dejín bola škrupulózna, natoľko ustarostená o stav svojej duše, že to pohltilo veľkú časť jej pozornosti a sily. „Turíčne svetlo“, ktoré prijala v kostole sv. Mikuláša z Polí (St Nicolas-des-Champs) /sě nikola de šã/ poukazuje na jej limity ale aj na rast a ľudský i duchovný rozvoj. Jej dary a inteligencia boli ešte príliš individuálne, keď začínala svoje obrátenie. Naučila sa ich používať pre dobro iných a pre Božiu slávu. Takto žila obnovu, ktorá bola požehnaním pre Cirkev. Každým rokom rástla vo svojom rozhodnutí postupne, ako odpovedala na vedenie Duchom Svätým. Obnovila sa, keď nechala Kristovo svetlo zažiariť v jej živote ako maják, ktorý viedol jej kroky k poslaniu pri najchudobnejších.

„Hľa, všetko tvorím nové“ (Zjv. 21,5). Toto prisľubuje Boh ľudstvu a tento prisľub sa realizuje cez nás, v tomto čase a na tomto mieste. Váš špecifický sľub obetovať celý život v službe chudobným hovorí o nádeji. Sľubujete, že budete verné chudobným a robiť pre ne nové veci. Slzy, smútok a bolesť, ktoré tvoria súčasť života chudobných, sú zmierňované vašou službou a prítomnosťou. Do akého bodu ste naplnené nádejou, že uskutočníte tento prisľub? Ste pripravené obnoviť sa zvnútra? Pán prisľubuje, že obnoví zem. Jedným z prostriedkov, ktorý to činí, je naše úsilie a úprimné rozhodnutie verne slúžiť chudobným. S Božou pomocou prijímame a žijeme „nový misionársky elán“.

IV. LOGO GENERÁLNEHO ZHROMAŽDENIA

Všimnime si **logo Generálneho zhromaždenia 2015 a pečať Spoločnosti**: „*Sme svedkami pôsobenia Ducha Svätého, ktorý uvoľňuje novú energiu, pretože v tomto svete vidíme aj...*“ (DMZ, s. 6).

Iste ste poznamenali, že logo pre GZ je určitá verzia pečate našej Spoločnosti. V tomto novom zoskupení vo forme srdca máme ukrižovaného Spasiteľa, oheň horlivosti a cestu, ktorá nás vedie k exteriéru a dopredu. Heslo Spoločnosti je tu vyjadrené témou GZ: „*S odvahou lásky k novému misionárskemu elánu*“. V tejto „novosti“ nachádzame pevné korene nášho dedičstva a pozvanie k vernosti. Odvážne rozhodnutie pre život a lásku, ktorá Ježiša viedla na kríž, hnala i kresťanské spoločenstvo pokračovať v odvážnom poslaní. Aj s nami to má teraz tak byť.

Z Á V E R

Príležitosť uvažovať o téme GZ stavia Spoločnosť a sestry pred výzvu. Sme pozvané rozhodnúť sa pre budúcnosť, s ohľadom na doteraz ubehnutú cestu a s túžbou spoločne napredovať. Najskôr musíme spoznať tieto potreby. Z tohto kroku sa rodí zmysel pre misiu, ktorá nám pomáha odpovedať chudobným pohľadom viery a veľkým súcitom.

Prijmeme celým naším bytím túto tému: ***S odvahou lásky k novému misionárskemu elánu***, ktorý dáva novú silu heslu Spoločnosti: „***Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda***“.

P. Patrick GRIFFIN, CM

A

Menovanie provinciálnych direktorov

Aktuality
z provincií

MENOVANIE PROVINCIAĽNYCH DIREKTOROV

PROVINCIA STREDNEJ AMERIKY: 22. januára 2014 bol o. Ismar Conrado DE LEON HERNANDEZ znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

VIETNAMSKÁ PROVINCIA: 26. februára 2014 bol o. Peter Minh TRAN VAN menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

JAPONSKÁ PROVINCIA: 28. marca 2014 bol o. Amado CABALLERO znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na mandát 3 rokov.

Provincia Francúzsko – Juh

Prežívať chorobu s Pannou Máriou

V dejinách nášho života je Panna Mária stále prítomná a je to obzvlášť pozoruhodné v živote chorých ľudí rôzneho veku a postavenia. V nej spoznávajú prítomnosť Boha, ktorý ich počúva, posilňuje v najťažších chvíľach. Pre mnohých z nich Mária predstavuje materskú prítomnosť Boha, jeho taktnú pozornosť k ich životu, ako pravá matka. Často sa na ňu obracajú jednoduchou modlitbou ruženca. Pastorační asistenti v nemocniciach, ku ktorým patrím i ja, konštatujú, že Panna Mária má osobitné miesto v modlitbe chorých, ktorých denne stretávajú a sprevádzajú.

Chcem sa s vami podeliť o stretnutie s Yvette, ktorá bola hospitalizovaná v jednej nemocnici v kraji Landy, v meste Dax, ktoré sa nachádza blízko rodiska sv. Vincenta de Paul, v Berceau Saint-Vincent-de-Paul /bersó sě věncăn/. V jej životnej ceste ako aj v tých, ktorí ju sprevádzali, som spoznala niektoré tajomstvá ruženca. Raz to bola Yvette, inokedy jej sprevádzajúci – ako zástupcovia Cirkvi – ktorí mi pripomínali Pannu Máriu.

NÁVŠTEVA CHORÝCH

A TAJOMSTVO NÁVŠTEVY PANNY MÁRIE U ALŽBETY

Yvette bola hospitalizovaná kvôli vyšetreniam. Jej príbuzná ma požiadala, aby som ju navštívila, lebo Yvette je praktizujúca veriaca. S týmito informáciami som ju išla navštíviť do jej nemocničnej izby. Bola sama, tvár unavenú, sedela vo fotelke. Predstavila som sa ako pastoračná asistentka a povedala som jej, že jedna z jej príbuzných ma vyhládala a poprosila ma, aby som prišla za ňou. Yvette sa hneď usmiala a privítala ma: „Veľmi sa teším, že ste prišli, posadte sa“. Sadla

som si k nej a popýtala som sa, ako sa má. Vysvetlila mi svoju situáciu:

Pred dvomi rokmi som stratila manžela. Viac rokov som sa o neho starala a ošetrovala doma, skoro až do konca, ale napokon zomrel v nemocnici. Bol to dobrý človek a mali sme sa veľmi radi. Počas celého života veľa pracovať, ale v nedeľu sme obaja išli spolu do kostola. Ja som od mlada pracovala ako pomocnica v domácnostiach a moji zamestnávateľia boli dobrí. S mojím budúcim manželom som sa stretla v meste, kde som pracovala. Zobrali sme sa a mali sme dve deti. Môj syn sa oženil a má dve deti, dcéra ukončila štúdiá. Deti sme vychovali po kresťansky. Dnes to už nie je to isté: moje vnúčatá začali katechézu, potom prestali a neboli na prvom svätom prijímaní. Teraz neviem, ako sú na tom. Môj syn s nevestou ako aj ich deti sú veľmi milí a dobrí ku mne. Vedia, aká dôležitá je pre mňa modlitba, ale neusilujem sa ich ovplyvňovať, nechcem im prekážať, majú svoj život a pracujú ťažko, aby vychovali svoje deti.

Od smrti manžela žijem sama. Moja dcéra, ktorá študuje, tu nie je, ale keď môže, strávi víkendy so mnou. Dobre si rozumie so svojím bratom a švagrinou, máme veľký zmysel pre rodinu. Môj manžel mi chýba. Dom nemáme ďaleko od kostola, mohla som a môžem tam ísť modliť sa, kedy chcem. Som aj členkou ružencového spolku a rada sa modlím k Panne Márii. Veľmi mi pomáhala počas celého života, zvlášť v ťažkých chvíľach, jej zverujem celú moju rodinu.

**PODĽA PRÍKLADU PANNY MÁRIE Z NÁVŠTEVY U ALŽBETY
PASTORAČNÍ ASISTENTI CHODIA NAVŠTEVOVAŤ CHORÝCH**

„V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji. Vošla do Zachariášovho domu a pozdravila Alžbetu“ (Lk 1,39-40).

Cez pastoračného pracovníka v nemocnici akoby sama Panna Mária sa vybrala na cestu, aby stretla chorých, necháva sa nimi jednoducho prijať a počúva ich.

Počas môjho sprevádzania Yvette som si predstavila Pannu Máriu, akoby bola na mojom mieste a vedela som si ju predstaviť vďaka tomu, čo som osobne prežila spolu s Yvette počas dní mojich návštev.

Keď som si sadla vedľa nej a pýtala sa jej, ako sa má, „Panna Mária“ začala listovať rodinný album: dívala sa na jej manžela, jej bývalých zamestnávateľov, jej dve deti, jej ružencové spoločenstvo, jej kostol. „Panna Mária“ je pozorná voči všetkému, čo utvára jej život: jej radosti, trápenia, prácu, miesto dané Bohu v modlitbe a jej ďalšie povinnosti. V tomto počúvaní „Panna Mária“ sa nezastavuje na povrchu vecí, ale ide do hĺbky, aby zachytila význam. Vidí spôsob, akým Yvette prežíva svoju kresťanskú identitu, jej povolanie manželky a matky v radostných chvíľach jej života ako i tých najbolestnejších. Sebadarovanie a služba utvárajú jej vzťahy. S manželom sa usilovali, aby rodina bola budovaná na základných hodnotách, akými sú viera, modlitba, práca, vzájomná úcta, výchova detí... Cez ich životný štýl sa usilovali odovzdať tieto hodnoty svojim deťom. „Panna Mária“ hľadá spolu s Yvette na jej cesty vernosti Bohu a spomína si na vlastný život, jej spôsob života s Jozefom a Ježišom v ovzduší lásky, viery, modlitby, práce. Chápe Yvette zvnútra, vidí ju, aká bola odvážna vo chvíľach skúšky choroby jej manžela. Vidí kvalitu jej lásky, ktorú vedela prejavíť manželovi v obetavom ošetrovaní a celkovej starostlivosti, ktorá nemala hraníc, až do konca jeho života.

„Panna Mária“ sa pristaví s Yvette pri jej obetavej výchove detí a v úsilí odovzdať im lásku a vieru. V ich dospelosti prijíma slobodné rozhodnutie odlišné v porovnaní s prijatými princípmi. Keď „Panna Mária“ počúva jej životný príbeh, spomína si na chvíľu, keď sa Ježiš ako 12-ročný vzdialil od rodičov a ako ju veľa stálo prijať jeho slová a správanie.

Potom Yvette pokračuje v rozprávaní a hovorí o добрote jej zamestnávateľov, o jej deťoch, o ružencovom spoločenstve. „Panna Mária“ kontempluje krásu pohľadu Yvette, ktorá vie spoznať krásu a dobro v každom človeku. V pohľade Yvette „Panna Mária“ spoznáva pohľad jej syna Ježiša, ktorý sa nepozastavoval pri vzhľade ľudí,

ktorých stretával, jeho pohľad nesúdil podľa vonkajšku, ale dodával dôveru, dvíhal a pomáhal rásť. Preto „Panna Mária“ sa nediví, keď počúva Yvette, ako jej odhaľuje prameň jej postojov lásky, sily a odvahy. Tu Máriine slová, ktorými chválila Boha cez Magnifikat celkom prirodzene naplňali moje srdce návštevníčky!

OČAKÁVANIE VÝSLEDKOV A TAJOMSTVO ZVESTOVANIA

Pri nasledujúcom stretnutí je Yvette veľmi unavená a zakúša potrebu vyjadriť mi svoje pocity a obavy: *„Už viac mesiacov zakusujem únavu, veľmi ma bolí chrbát. Tak rada som chodievala a teraz už ledva prejdem. Akonáhle urobím pár krokov, som unavená, zadýchaná... Nechutí mi jesť. Veľmi som schudla. Som tu hospitalizovaná kvôli vyšetreniam, ale tie nemajú konca. Som unavená... Deti sa znepokojujú pre mňa... Nechcem ich i ja znepokojovať... Majú dosť svojho trápenia...“*

Opýtala som sa: *„A vy ste znepokojená?“* *„Viete, trpím... neviem, čo mi je... lekári ešte nemajú všetky výsledky... Videla som trpieť svojho manžela... Od Pána Boha si len prosím, aby som príliš netrpela a nebola na príťaž svojim deťom... Majú dosť svojho... Nechcem ich znepokojovať... môj syn ma prichádza pozrieť skoro každý deň po práci... Zostane chvíľu a chcel by mi pomôcť pri jedení, ale ja nemôžem. Viem, že ho to trápi, ale nemôžem... Má ísť za lekárom, aby vedel detaily čo sa týka výsledkov vyšetrení. Pýtam sa jej: A ako vy prežívate očakávanie výsledkov?“* *„Prosím Pannu Máriu, aby mi pomohla prijať, čo bude chcieť Boh odo mňa.“*

Podobne ako Panna Mária v Nazarete v deň Zvestovania, i Yvette sa pripravuje prijať správu.

Cesta Yvette nie je vopred určená. Jej choroba je unikátna skúsenosť, lebo vie, že ona sama bude musieť prejsť touto cestou života a brať do úvahy túto novú realitu. Veď spoznáva prevraty, ktoré sa dejú v jej tele, bolesti, ktoré z toho vyplývajú, stav únavy a slabosti, ktoré nepredpovedajú dobrú novinu. Očakávanie výsledkov je plné

znepokojení, obáv, otázok, ale i nádeje. Toto čakanie sa jej zdá nekonečné.

S jasným vedomím sa pripravovala na najhoršiu z eventualít. Zo skúseností vedela, že lekárove slová nie je ľahké prijať. Panna Mária je jej blízka, veď ona sama prijímala bolestné správy počas celého svojho života, čo sa začalo Simeonovou predpoveďou v Jeruzalemskom chráme, až po Ježišovu smrť na kríži. Všetko však prijala s vierou a odvahou. Aj Yvette podobne ako Panna Mária v najbolestnejších chvíľach svojho života má tieto dve opory. Vo svojom očakávaní sa modlí spolu s Pannou Máriou, aby si vedela zachovať dôveru v takej ťažkej chvíli.

Na druhý deň ma Yvette čaká s vážnou tvárou: *„Bol tu lekár. Povedal mi, že sa pokúsia nasadiť mi chemoterapiu a uvidia, ako bude moje telo reagovať.“* „Ako to prežívate?, spýtala som sa jej. *„Som unavená, nemám chuť zápasit..., ale zároveň nechcem spôsobovať trápenie svojim deťom. Moja dcéra ťažko prežívala úmrtie svojho otca. Prežíva vzburu voči Bohu. Kvôli nim sa pokúsim o terapiu. A vás prosím o pomoc, aby ste ma sprevádzali a podporovali modlitbou; je to pre mňa veľmi dôležité.“*

V nemocnici Yvette chce byť naďalej služobnicou Pána

Podobne ako Anjel Gabriel v Nazarete, i tu prichádza lekár k Yvette ako posol. Ale správa je zlá a Yvette to vyvádza z rovnováhy. Presahuje ju to! Potrebuje čas, aby to vedela prijať, sú to vážne slová. Yvette necháva tieto slová prenikať svojím duchom a srdcom, aby pochopila zmysel správy a jej dôsledky.

Yvette sa pýta, čo chce Pán od nej, obracia sa na Pannu Máriu a pripomína si Simeonovo proroctvo: *„meč bolesti prenikne tvoje srdce...“* Panna Mária sa však nenechala ničť touto bolestnou správou. Naopak, bola silná vo viere v Boha a jeho vernosť prísľubom, ktoré dal. Posilnila svoju vnútornú pripravenosť ísť až do konca v jej poslaní Ježišovej matky.

Aj Yvette povzbudená vnútornou blízkosťou Márie sa rozhodla

urobiť ako ona. Myslí predovšetkým na svoje deti a jej odpoveď bude vyjadrením jej lásky k nim. Rozhodla sa neplniť svoju vôľu, ale vôľu tých, ktorých miluje. Rozhodla sa bojovať proti zlu, a napriek perspektíve utrpeniu, ktoré mala znášať, prijíma navrhovanú liečbu.

OBDOBIE HOSPITALIÁCIE

A TAJOMSTVO KAŽDODENNÉHO ŽIVOTA V NAZARETE

V nasledujúcich dňoch začali s chemoterapiou. Yvette zažíva utrpenie. Slabosť jej tela a nepríjemné sprievodné javy liečby možno čítať na jej tvári. Každý deň čaká na môj príchod, aby sme sa spolu modlili a aby prijala sväté prijímanie ako posilu. Keď prijíma Eucharistiu, jej tvár sa na chvíľu vyjasňuje. Potom sa trochu porozprávame a potom si praje zostať potichu.

Dni ubiehajú a jej zdravotný stav sa nezlepšuje. Hovoríme o sviatosti pomazania nemocných, ktoré už prijala počas púti do Lúrd. Deti jej prejavujú veľkú blízkosť, pozornosť a láskavosť. Vnúčatá jej posielajú kresby plné srdiečok so slovami plnými nehy. Navštevujú ju aj niektoré priateľky. Yvette sa zaujíma o ich život. Pýta sa na ľudí, ktorých pozná a nikdy si neťažká na svoju vlastnú situáciu. Lásku prejavuje jednoducho, skromne, ale intenzívne.

Ako Mária v Nazarete i Yvette žije v nemocnici obyčajne

Yvette prežíva jednoducho svoj každodenný život v tichu. Jej nemocničná izba sa jej stala domom. Keď už nemôže rozprávať so svojimi susedmi a priateľmi, prijíma a počúva tých, ktorí ju prichádzajú navštíviť. Zaujíma sa o ich radosti a trápenia a nikdy im nedáva pocítiť svoju únavu. Keď ich počúva, nezastavuje sa pri povrchnom pochopení toho, čo sa deje v živote tých, ktorí ju obklopujú, ale usiluje sa vidieť vo všetkom stopy priateľstva a vernosti. Nestážuje sa tým, ktorí ju prichádzajú navštíviť, ani na tých, ktorí na ňu zabúdajú. Prijíma prítomných a ospravedlňuje neprítomných.

DETI YVETTE PRIJÍMAJÚ SVOJU MATKU A TAJOMSTVO JÁNA, KTORÝ SI BERIE MÁRIU „K SEBE“

Dni ubiehajú a nové vyšetrenia sú na programe. Očakávanie výsledkov je pre každého časom úzkosti. Obava a nádej sa nedajú ovládať, sú zmiešané. Myslíme na najhoršie, aby sme ho akosi odohnali..., ale lekár oznamuje Yvette v prítomnosti jej detí: „*Prebiehajúca liečba nemá žiaden očakávaný účinok...*“, choroba napreduje.

Deti uvažujú spolu s lekárom a usilujú sa o ďalšie možnosti. Myslia na paliatívnu liečbu. Yvette chápe, že jej dni sú spočítané a praje si byť liečená doma. Jej syn sa rozhoduje prijať svoju matku v jeho domácnosti, akonáhle to bude možné. Upraví pre ňu jednu izbu. Jeho žena a deti jej prejavujú skutky lásky; vlastná sestra Yvette k nej prichádza vždy, keď môže.

Všetko sa organizuje pre prijatie Yvette, ktorá slabne zo dňa na deň. Už hovorí málo, ale rozumie všetko. Vidí účinky duchovného sprevádzania a modlitby a praje si, aby to tak pokračovalo, keď bude v domácom liečení. Deti chcú pomôcť svojej matke až do konca. Napriek ich osobnej pozícii voči Bohu a Cirkvi, prijímajú myšlienku, že niekto z farnosti bude pravidelne prichádzať navštevovať ich matku. V spojení s miestnym farárom sme zorganizovali štafetu duchovného sprevádzania pri nej v dome jej syna.

Podobne ako milovaný učeník počúval Ježišove slová, i deti Yvette počúvajú slová ich matky

Deti počúvajú slová ich matky, ktorá sa blíži k svojej agónii a usilujú sa všetko zariadiť, aby splnili jej priania. Yvette konštatuje, že jej deti majú otvorené srdce a prejavujú jej úctu, keď ju počúvajú a odpovedajú na jej priania. Yvette naďalej vníma, ako všetko usporadúvajú, aby jej pomohli, či už ako rodina, alebo zo strany Cirkvi.

Podobne ako Mária pod krížom sa necháva prijať milovaným Ježišovým učenikom, aj Yvette sa necháva prijať jej deťmi bez

nariekania nad vlastným osudom a nešťastím, ktoré sa jej týkajú. Verí v Božiu prítomnosť, ktorý ju neopúšťa a dá jej potrebné milosti, aby mohla prežívať to, čo nastane.

SPREVÁDZAŤ CHORÝCH AŽ DO KONCA A TAJOMSTVO MÁRIINEJ PRÍTOMNOSTI POD KRÍŽOM

Yvette prijal jej syn k sebe. Všetko zabezpečil, aby čo najlepšie zaistil matkine potreby a prejavil jej pozornosť; predovšetkým zaistiť jej pokoj a odpočinok, ktorý potrebuje. Vnúčatá prijímajú tieto otcove príkazy. Pravidelné návštevy zo S.E.M. (Evanjelizačná služba chorým) prijíma rodina ohľaduplne. Yvette je vyčerpaná, ale s jasnou myslou očakáva chvíľu, kedy sa stretne s Ježišom a Pannou Máriou, ktorú má rada. Niekedy sú jej bolesti intenzívne. Stále viac spí a duchovné sprevádzanie je niekedy len vo forme tichej prítomnosti pri nej, jednoduchej a vernej, deti sú pri tom ako svedkovia.

Ako Mária pod Ježišovým krížom, aj Cirkev stála pri Yvette, ktorá trpí ako „na kríži“.

Cirkev pokorne svojou diskretnou prítomnosťou svedčí o sile Božej lásky, ktorá pretrváva až do konca, po boku trpiacich a najslabších.

Podobne ako Mária mlčí pri kríži svojho Syna, i Cirkev mlčí pri chatrnom tele Yvette a medituje o tomto tajomstve Boha, kde jedine Duch Svätý môže dať svojim svetlom trochu nahliadnuť do tajomstva.

VERIŤ V SILU LÁSKY A TAJOMSTVO SMRTI A ZMRŤVYCHVSTANIA

Po troch týždňoch Yvette odovzdala svojho ducha do Otcových rúk. V srdci jej dvoch detí sú zmiešané pocity: bolesť z odchodu, úľava, že už viac netrpí, zadostučinenie, že ju mohli sprevádzať až do konca života a takto jej prejať svoju lásku, čo každému prinieslo pocit pokoja a hlbokkej jednoty, spojenia.

Pri príprave pohrebu vyjadrili deti Yvette ich vďaku za blízkosť a sprevádzanie ich mamy zo strany Cirkvi. Ich slová sú skromné ale pravdivé. Náhle nevesta, akoby poháňaná vnútorným oduševnením, povie: *„Odteraz budeme chodiť každú nedeľu na sv. omšu a na budúci školský rok zapíšem naše deti na katechizmus.“*

PO JEŽIŠOVEJ SMRTI MÁRIA POKRAČOVALA V JEHO POSLANÍ PRI UČENÍKoch

Tak ako Mária po Ježišovej smrti sprevádzala jeho učeníkov, farská pastoračná skupina pokračovala v sprevádzaní detí Yvette v mene Cirkvi a pokúšala sa byť pri nich prítomnosťou Panny Márie, ktorá zotiera každú slzu a otvára cesty dôvery. Turíčný vánok zavial aj u nich. Odvtedy budú musieť viesť zápas, aby zostali verní tomuto dychu, ktorý ich chce zaviesť omnoho ďalej... Ak budú naďalej veriť, budú sa môcť vždy a všade spoľahnúť na vernú prítomnosť Panny Márie, ktorá pod krížom prijala toto Ježišovo poslanie.

Sestra Elise BORTHEIRIE
dcéra kresťanskej lásky

Krakovská provincia

Stretnutie slovanských provinciálnych rád

SKUPINA BLAHOVLAVENEJ MARTY WIECKEJ

V dňoch od 18.-22. októbra 2013 sa v Krakove konalo stretnutie slovanských provinciálnych rád s generálnou predstavenou, sestrou Evelyne Franc, generálnou radkyňou, sr. Žofiou Daniščákovou a generálnym direktorom, o. Patrickom Griffinom. Do skupiny „Blahoslavenej sestry Marty Wieckej“ patria poľské provincie [Chelmno, Krakov, Varšava], Slovenská provincia, Slovinská provincia a Albánska oblasť.

Na toto stretnutie boli naprogramované prednášky, práca v skupinách, čas na reflexiu, zdieľanie a modlitba. Ďalej tiež stretnutie s deťmi a mladými v Útulku sv. Vincenta, prehliadka mesta Krakov a púť do svätej Božieho milosrdenstva a Centra „Jána Pavla II.“.

18. októbra, provinciálny direktor Krakovskej provincie, o. Jozef Lucyszyn predsedal eucharistii, po ktorej sa účastníci zišli v sále duchovných cvičení, aby sa spoznali.

Na druhý deň, počas eucharistie, otec Patrick Griffin, vo svojej homílii povedal: *„Keď sa zamýšľam nad dvoma poučeniami Božieho slova z dnešnej liturgie počujem pozvanie k dynamickému prilnutiu k viere a k jej ohlasovaniu. Počujem tiež naliehavú výzvu nechať sa*

viest Duchom Svätým po nových, podmaňujúcich cestách. Pre mňa osobne sú tieto dve poučenia výzvou k novej evanjelizácii, ktorá na prvom mieste vyžaduje, aby sme mali istotu, čomu a komu veríme. Na druhom mieste vyžaduje aktívne svedectvo prostredníctvom ducha, srdca a rúk.“

V tej istý deň nám sestra Evelyne, gen. predstavená, predložila oporné body na úvahu o úlohe vizitátorky a jej sprevádzania sestier služobníc. Predstavila aj viaceré témy na oživenie úvahy v našich provinciách v tomto čase prípravy na generálne zhromaždenie. Najskôr sme nad nimi uvažovali v skupinách a potom sme mali dialóg spolu so sestrou Evelyne.

Odpoludnia účastníci navštívili Útulok sv. Vincenta, ktorý sa nachádza vedľa provinciálneho domu a spravujú ho dcéry kresťanskej lásky. Prijímajú do neho mládež, ktorá pochádza z rozvrátených rodín. Sestra Malgorzata ako zodpovedná za dielo spolu s dobrovoľníkmi predstavila výchovný plán útulku, ktorý sa zameriava na osobné úsilie detí a mládeže a ich zodpovednosť za vlastný život. Mládež predviedla svoje schopnosti a výkony a podelili sa s nami o výsledky svojej práce v rôznych disciplínach, zvlášť športových.

20. októbra prezentoval otec Patrick spiritualitu služby autority vychádzajúc zo Svätého písma, cirkevného učenia a našich Zakladateľov. Podčiarkol nutnosť dobrej formácie pre túto službu, aby mohla byť prežívaná v radosti a viere.

V ten istý deň účastníci si prehliadli starobylú časť kráľovského mesta Krakov. Rekreatívny večer pripravený mladými sestrami provincie umožnil oboznámiť sa s niektorými poľskými tradíciami. Napokon večer ukončili predstavením života sestry Alžbety

Luszczkiewicz, dcéry kresťanskej lásky z Krakova, ktorá strávila dlhé roky vo väzení, kde bola mučená kvôli jej činnosti za oslobodenie Poľska v čase komunizmu.

21. októbra pokračovali účastníci v úvahách, dialógu a vyhodnocovaní. Po slávnostnej eucharistii vo Svätyni Božieho milosrdenstva v kaplnke sv. Faustíny účastníci navštívili nedávno dokončené Centrum Jána Pavla II. Jeho cieľom je rozvinúť a vyzdvihnúť dedičstvo zanechané svätým Jánom Pavlom II., a to spiritualitu, kultúru a tradície späť s jeho životom a pontifikátom.

22. októbra otec Patrick ako hlavný celebrant eucharistie nám vo svojej homílii povedal: *„Keď pocítujeme vrúcnu túžbu po Bohu, a to božským spôsobom, nebudeme vyčerpané, ale plné dynamizmu. Vyberieme si prácu, cieľ a prostriedky na jej realizáciu.“* Po sv. omši sestra Evelyne so sr. Žofiou a s o. Patrickom mali stretnutie s mladými sestrami v počiatočnej formácii, navštívili staré a choré sestry v nemocničke, ktoré ich už netrpezlivo očakávali.

Toto stretnutie bolo časom milosti, prehĺbením v misii zverenej Spoločnosťou, časom počúvania, čo dnes hovorí Pán Cirkvi a dcéram kresťanskej lásky, časom lepšieho vzájomného spoznania a utvárania užších vzťahov medzi našimi provinciami.

Sestra Monika Dłubacz
Dcéra kresťanskej lásky

Provincia Svätý Vincent - Taliansko

Utvorenie novej provincie dcér kresťanskej lásky

30. mája – 1. júna 2013

30. mája 2013 sa zišlo viac ako 200 dcér kresťanskej lásky v Dome Casa Immacolata v Ríme z príležitosti utvorenia novej provincie Sv. Vincent – Taliansko. Zastupovali viaceré miestne komunity troch provincií, a to Rímskej, Turínskej a Sienskej.

Vizitátorka Turínskej provincie, sestra Mária Pia Bertaglia, pozdravila všetkých prítomných hostí, generálnu predstavenú, sr. Evelyne Franc, generálnu radkyňu, sr. Rosu Máriu Napolitano a generálneho direktora, o. Patricka Griffina, ktorí došli z Paríža na túto udalosť. Povedala: *„Dnes začíname cestu novej provincie. Prozreteľnosť nás predchádzala a sprevádzala pri úsilí dosiahnuť tento cieľ. Dnes prežívame túto udalosť, ktorá poznačuje začiatok iných udalostí. S Božou milosťou pestujme otvorené, slobodné a pozorné srdce, aby sme prijali všetkých tých, ktorí klopú na naše dvere, počnúc našimi sestrami. Novú provinciu máme budovať spoločne: naša sila je v spojení srdc, aby sme išli a s láskou slúžili všetkým chudobným“.*

Následne sa naša generálna predstavená prihovorila k prítomným sestram a všetkým tým, ktoré mohli cez internet priamo sledovať túto udalosť: *„V tomto čase prestavby talianskych provincií nám má mnoho čo povedať svätá Lujza. Všetky si prajeme učiť sa od nej a od svätého Vincenta, pod ochranu ktorého ste vložili túto novú*

taliansku provinciu“. Sestra Evelyne pripomenula mystickú skúsenosť *Turičneho svetla* a rozobrala duchovný testament svätej Lujzy. Hovorila o vitalite charizmy, ovocí Ducha Svätého, ktorý stále pôsobí v Cirkvi. Vyzdvihla kristologickú a ekleziálnu dimenziu nášho povolania a špecifických čností. Pri tomto vysvetľovaní testamentu sv. Lujzy naliehala na dôležitosť duchovného života, na mystiku služby a srdečné prijatie a vzájomnú dôveru prežívanú v tolerancii a zjednotení. *„To, čo odovzdávame skutkami, je silnejšie ako to, čo hovoríme slovami.“* V súčasnom kontexte je potrebné zdôrazniť evanjelizačnú dimenziu milosrdnej lásky: *„Charitatívna a sociálna činnosť začína svedectvom života a zhodou života so slovami“*. Napokon sestra Evelyne pozvala k opätovnému spoznávaní spisov Zakladateľov a dokumentov Druhého vatikánskeho koncilu.

Potom o. Patrick Griffin, generálny direktor, hovoril o rôznych daroch Ducha Svätého, ktorý nás vedie k bližšiemu nasledovaniu Krista. Zvlášť prezentoval tri dary Ducha cez život troch dcér kresťanskej lásky: Margity Naseau /nazó/, Rozálie Rendu /randú/ a Giuseppiny Nicoli /džuzepiny nikoli/.

* Margita Naseau, **veľmi horlivá**, je vzorom pre každú dcéru kresťanskej lásky... *“Pri úvahe nad utváraním vašej novej provincie vás Margita Naseau učí rozhodnosti smerovať tam, kde sme požiadaní ísť a robiť, čo je potrebné.“*

* Sestra Rozália Rendu prejavila veľkú **nádej** a povzbudenie, čo sú *„dôležité dary pre provinciu, aby s vierou vedela hľadiť do budúcnosti a mocne prežívala prítomnosť“*.

* Sestra Giuseppina Nicoli, vždy dokazovala veľkú **radosť** pri všetkých tých, ktorých stretávala: *„Radostná komunita hovorí o šťastí v Bohu“*.

Následne sa všetci účastníci zišli v kaplnke domu Mária Immacolata na slávnostnú eucharistiu, ktorú celebroidal otec Griffin. Po prečítaní evanjelia o uzdravení slepca od narodenia, o. Patrick povedal: *„Drahé sestry, aj vy, ako tento slepec od narodenia, máte veriť, že Ježiš vás počuje a čaká, aby ste mu povedali, čo sa vám zdá dôležité pre budúcnosť vašej novej provincie a aby ste boli pripravené prijať, čo vám dá...“*

Deň sme ukončili modlitbovým večerom vo farskom kostole svätého Joachima za veľkej účasti farníkov a členov rôznych vincentských združení.

31. MÁJA 2013: HISTORICKÝ OKAMIH

Na druhý deň, 31. mája, sa sviatok Návštevy Panny Márie začal rannou modlitbou, v ktorej boli zakomponované významné symboly a gestá: každá vizitátorka troch bývalých provincií Ríma, Turína a Sieny odovzdala sestre Evelyne zoznam sestier príslušných provincií a provinciálny plán. Potom každá z nich priniesla k oltáru nádobku s olejom a vliala ho do lampy, ktorý sr. Evelyne zapálila a podala sestre Beatrice Priori, ktorá bola ustanovená za vizitátorku Provincie Svätý Vincent – Taliansko.

Po slávnostnej modlitbe dve sestry priblížili proces spájania troch talianskych provincií poznačený náročnými ale i odvážnymi rozhodnutiami. Potom sr. Evelyne oficiálne predstavila vizitátorku a jej radu ako i direktora novej Provincie sv. Vincenta – Taliansko utvorenej z 812 sestier žijúcich v 69-tich miestnych komunitách.

SPOLOČNÝ VÝSTUP POMOCOU LANA

Sestra Béatrice Priori, ktorú privítali srdečným potleskom, sa prihovarila sestrám týmito slovami: *„Budem kráčať po vašom boku,*

chcem dať bezvýhradne k dispozícii Provincie sv. Vincent-Taliansko celú svoju osobu... Nevieť, ako sa veci vyvinú, ale v Krista skladám dôveru... Dnes vykročíme s nádejou, s dôverou navzájom pospájané sa vydávame na cestu. Spoločný výstup pomocou lana (ako u horolezcov pozn. prekl.) si žiada prispôbiť svoj krok ostatným... Spoločne budeme hľadať, kde bude chcieť Boh, aby sme s ním šli a plnili jeho vôľu". Potom poďakovala sestrám, ktoré ukončili svoje poslanie vizitátorky.

Po nej sa k sestrám obrátil i provinciálny direktor, o. Passerini: „Všetci sme robotníkmi na Pánovej vinici, s našimi limitmi i bohatstvami“ a zdôraznil dôležitosť žiť spiritualitu komúnia, pri ktorej je potrebná účasť každej sestry, aby sa správne rozlišovalo.

POŽEHNANIE NOVÉHO PROVINCIÁLNEHO DOMU

Po slávnostnej eucharistii, ktorú celebroval generálny predstavený, o. Gregory Gay, sa konalo požehnanie Provinciálneho domu sv. Lujzy tejto novej Provincie sv. Vincent - Taliansko.

Deň bol ukončený koncertom zboru „Modré noty“ zo San Ponziano, s rôznym hudobným repertoárom, ktorý predviedli umelecky a s veľkou pozornosťou ku vzťahu medzi hudbou a vincentskými textami.

V sobotu 1. júna, v Bazilike sv. Petra, J. E. Kardinál Angelo Comastri predsedal eucharistickej slávnosti, na ktorej sa zúčastnili sestry a viac ako 700 členov vincentskej rodiny.

Každá z nás odchádzala domov s radosťou v srdci a slovami povzbudení sr. RosyMárie Napolitano, gen. radkyne: *„Pre Taliansko začínajú nové Turíce. Môžeme sa rozísť s obnovenou dôverou a elánom.“*

Sestra Patrícia Bin, dkl

Provincia Blízky východ

Byť v službe problémovej mládeže v jednej egyptskej škole

Uprostred hlavného mesta Egyptu, v Káhire, v jednej chudobnej mohamedánskej štvrti, pod citadelou, sa nachádza Škola sv. Vincenta de Paul. Chodí do nej 1220 žiakov, od materskej školy po maturitu, väčšinou mohamedáni. Kresťanskí žiaci, pravoslávni a katolíci, sú v škole menšinou.

V tomto školskom komplexe „Školy sv. Vincenta“ v štvrti Helmieh pracujeme štyri dcéry kresťanskej lásky a jedna sestra vedie zdravotné stredisko, kde prijíma viac ako 250 chorých denne. Do školy chodí mnoho detí z chudobných rodín alebo strednej vrstvy obyvateľstva. Škola im poskytuje kvalitné vzdelanie, ktoré im umožňuje lepšiu budúcnosť. Formácia sa nekončí školskou dochádzkou, ale zaberá aj rozvoj osobnosti každého mladého, aby mu pomohla rozvíjať jeho schopnosti prijatia, počúvania, porozumenia. Ponúkame im rôzne katolícke hnutia: Eucharistické hnutie mladých, skauting a zvlášť Mariánsku mládež. Vštepujeme im vincentského ducha, lásku k Bohu a druhým, zvlášť najnúdznejším.

Škola organizuje doučovacie kurzy pre deti a mládež, ktoré majú ťažkosti v škole a najchudobnejším poskytuje bezplatné desiaty. Jedného dňa som videla na školskom dvore dievčatká, ako sa delili o svoje desiaty s ich spolužiakmi, ktoré nemali nič na desiatu alebo ako šepká do ucha sestry, že jedno z dievčat nemalo čo jesť. Veľa sa učím z ich pozornosti a štedrosti. Vždy ma dojíma vďačnosť žiakov, často najchudobnejších, ktorí sa po skončení školy a dosiahnutí nejakého pracovného miesta, vrátia a ukazujú mi sumu peňazí so slovami: „Vďaka sestrám sa mi podarilo, že som našiel miesto v spoločnosti,

preto i my chceme umožniť ďalším, aby mali túto šancu.“

„Nie je nám cudzia žiadna bieda“. Naša služba pri deti a mládeži nás uvádza do kontaktu s rôznymi formami chudoby: nedostatok lásky, istoty, zásad alebo peňazí. Pre deti a mládež v jednej chudobnej štvrti, v Bulaku, konáme tiež katechézu a kurz pre matky. Pri nich som sa naučila byť skromnejšia, uspokojiť sa s tým, čo dostávam a spoliehať sa zvlášť na Prozreteľnosť. Títo chudobní, ktorí nemajú nič, ma evanjelizujú, pretože keď z príležitosti nejakých sviatkov alebo veľkej biedy v rodine im dávame tašky s potravinami, prijímajú ich s naradostenou tvárou a so slzami v očiach. Ďakujú Bohu so slovami: „Pán navštívil svoj ľud“.

Služba chudobným ma povzbudzuje, pretože keď slúžim najchudobnejším, spoznávam, že Pánova ruka sa vystiera k mojim „bratom a sestrám“ a že my sme len nástrojmi v jeho rukách, keď sa usilujeme im zjavovať lásku, akou ich miluje Boh. Napriek ich ťažkej situácii chudobní si vždy uchovávajú dôveru v Boha.

Udalosti, ktoré nastali v Egypte pred viac ako dvomi rokmi, spôsobujú nefunkčnosť vo všetkých rovinách a najchudobnejšie rodiny sa ocitli vo veľmi kritickej situácii, ako nezamestnanosť, chudoba, chýbajúca bezpečnosť, prenasledovanie... S Mohamedánskymi bratmi ľud prekonával hrozné chvíle: hrozby, ničenie domov, pálenie kostolov, ale nikdy sa nedal strhnúť k násiliu alebo pomste. Hovorili: „Ak spália kostoly, naše srdcia a naše domy budú kostolmi. Ale aby spálili Egypt, nie, to je neprípustné.“ Pre mňa je to poučenie pre vieru a príslušnosť k národu. Chorí, ktorí prichádzali do zdravotníckeho strediska a rodičia mohamedánskych žiakov, nám prejavovali svoju lásku a solidaritu. A tak niekedy sme mali pocit bezmocnosti, ale naďalej veríme, že Pán nás predchádza, aby nám pomáhal podporovať ľudí, ktorí sú v našom okolí. So spolusestrami vzdávam vďaka Bohu za našu charizmu, ktorá nám umožňuje spoznávať dôstojnosť chudobných a ich schopnosť milovať.

Sestra Hanane ADIB
dcéra kresťanskej lásky

Prozreteľnosť stretnutie Frederika Ozanama a sestry Rozálie Rendu

Dejiny Spoločnosti

Pápež Benedikt XVI. vo svojej encyklike *Deus caritas est* napísal: „Na začiatku toho, že je niekto kresťanom, nestojí etické rozhodnutie alebo veľkolepá myšlienka, ale skôr stretnutie sa s udalosťou, s Osobou, ktorá ponúka životu celkom nový horizont a tým aj zásadné smerovanie“¹. Svätý Otec tu hovorí, že stretnutie s vteleným slovom, Ježišom Kristom, premieňa kresťana. Ale počas dejín mnohé prozreteľnostné stretnutia medzi ľuďmi vytvorili pre dotýčaných ľudí „nový obzor a tým i rozhodujúce nasmerovanie“. Takým bolo v 17. storočí stretnutie Vincenta de Paul s Lujzou de Marillac, ktoré ich viedlo skoro 36 rokov priateľstva a spolupráce k službe Ježišovi Kristovi trpiaceho v osobe chudobných. So svojimi spolupracovníkmi, kňazmi a bratmi Misijnej spoločnosti, a dcérami kresťanskej lásky otvorili nový obzor pre priblíženie sa k núdzným a premenili samotnú tvár milosrdnej lásky tej doby a aj ďalších storočí.

¹ Benedikt XVI. Apoštolský list pápeža Benedikta XVI. *Boh je láska, Deus caritas est*, biskupom, kňazom a diakonom, zasväteným osobám a všetkým veriacim laikom o kresťanskej lásky, 1.

Jedno z prozreteľnostných stretnutí sa udialo o dve storočia, v roku 1833, tiež vo Francúzsku – stretnutie mladého intelektuála, Frederika Ozanama a jednoduchej dcéry kresťanskej lásky, ktorá mala v tom čase 47 rokov, sestry Rozálie Rendu. Ich priama spolupráca bola veľmi krátka, ale viedla k premene „Konferencie charity“ na „Spolok svätého Vincenta de Paul“ a k vincentskej vízii, ktorá niesla znak Frederikovho sna „spojiť celý svet sieťou milosrdnej lásky“.

Dejiny pôvodu Spolku je dobre známy a často bol spomínaný počas roku 2013, kedy sme si pripomínali 200. výročie narodenia Frederika Ozanama. Teraz, po ukončení slávností, zamerajme našu pozornosť skôr na úlohu sestry Rozálie vo formácii, rozšírení a perspektívy Spolku sv. Vincenta de Paul. Väčšiu pozornosť sme tomu začali venovať až po 22. auguste 1997, keď pápež Ján Pavol II. spomenul meno sestry Rozálie vo svojej homílii pri beatifikácii Frederika v parížskej katedrále. Sv. Otec povedal: „Vzťahy medzi vincentínmi boli prednostné už od začiatku Spolku, pretože mladého Frederika Ozanama a jeho spoločníkov viedla k chudobným parížskej štvrte Mouffetard /muftár/ jedna dcéra kresťanskej lásky, sestra Rozália Rendu...“²

Keď si Frederik a jeho prví spoločníci kliesnili cestu do redakcie *Katolíckej tribúny* jedného dňa roku 1833, uvedomili si svoju kresťanskú povinnosť zhody slov s ich skutkami a výzvou ísť chudobným slúžiť s láskou. Veľmi ich zaujal život a príklad svätého Vincenta de Paul, patróna charitatívnych diel, o ktorom Frederik Ozanam povedal neskôr: „Je potrebné, aby jeho život pokračoval, od jeho srdca si treba zapáliť naše srdcia, v jeho múdrosti treba hľadať poznanie“³. Zaiste tak to vnímal ich radca a duchovný vodca, Emanuel Bailly /bajil/, vlastník denníka *Katolícka tribúna*. V mladosti sa chcel stať kňazom Misijnej spoločnosti, známych vo Francúzsku pod názvom

² *Prejavy pápeža a rímska kronika*, „Blahorečenie Frederika Ozanama“, v katedrále Notre Dame v Paríži, 22. augusta 1997, Paríž, 1997.

³ List F. Ozanama Františkovi Lallier, 17. mája 1838, *Listy Frederika Ozanama*, I. zväzok, I, 267.

lazaristi. Hoci nevstúpil do ich radov, jeho duchovné napredovanie mu umožnilo prehĺbiť jeho lásku a úctu k sv. Vincentovi de Paul, čo bolo ozvenou na dlhú tradíciu, ktorú žili v dome jeho detstva. Dokonca jeho starší brat sa volal Vincent de Paul.

Frederik sa po prvýkrát stretol s Bailly v r. 1830, keď prišiel do Paríža na štúdiá práva na Sorbone. Mal len 18 rokov, cnelo sa mu po domove a bol zdesený týmto antiklerikálnym Parížom, „jedným z hlavných miest nevery“, ako povedal. Bailly bol bývalým profesorom filozofie v oratoriánskej škole pre chlapcov v jednom mestečku predmestia Paríža. V r. 1830 otvoril rodinný penzión spojený s jeho domom na námestí Estrapade č. 11, blízko Právnickej fakulty a Panteónu, aby tu prijímal na pobyt študentov hlavného mesta. Na začiatku to bolo miesto duchovných a intelektuálnych aktivít, neskôr charitatívnym dielom. Osobná skúsenosť Bailly ako vychovávateľa a člena združení venujúcich sa apoštolátu služby chudobným, ho dobre pripravila na úlohu duchovného radcu prvých členov mladého „Spolku svätého Vincenta de Paul“.

Okrem toho Bailly a jeho manželka dobre poznali sestru Rozáliu a spoločne zdieľali lásku a túžbu pomáhať obyvateľom najbiednejšej štvrte Paríža. Jej dobrá povest’ „apoštolky štvrte Mouffetard“ bola veľmi známa od roku 1833 a domček dcér kresťanskej lásky na ulici Épée-de-Bois /epé d bua/ sa stal „sociálnym sídlom milosrdnej lásky“ francúzskej metropoly. Priťahoval bohatých a mocných, ako i beznádejne chudobných, mladých i starých, študentov i seminaristov, mužov i ženy, všetci boli skoro rovnako podstatným prvkom obrovskej siete milosrdnej lásky sestry Rozálie. Ozanam a jeho spoločníci určite počuli hovoriť o nej, zvlášť po tom, ako ich skupina obrátila na diela lásky. Akonáhle sa stalo jasným, že títo mladí sú pripravení pre toto nové dielo, Bailly ich celkom prirodzene poslal k sestre Rozálii. A tak v týchto prvých dňoch sa Frederik a jeho spoločníci stali – ako sa pomenovali – „pomocníci milosrdných sestier“⁴ Všimnime si teraz, ako sa podomová návšteva u chudobných, prvé dielo paní charitatívnych spolkov (1617) a dcér

⁴ Posvätná kongregácia pre kauzy svätých, *Frederik Ozanam, Positio*, XXIV.

kresťanskej lásky (1633), stalo vynikajúcou službou Spolku sv. Vincenta de Paul.

Dom milosrdenstva na ulici Épée-de-Bois bol výborným miestom pre začiatok pôsobenia týchto mladíkov. Ich služba vo vincentском duchu, nielen kvôli úplnému obetovaniu sa sr. Rozálie v službe ubiedených, ale pretože v tomto dome existovala tradícia, že prijímali mladých katolíckych študentov, aby sa zaučili do služby chudobným. V Ozanamovej biografii od Henricha Dominika Lacordaire /lakordér/, OP, sú opísané prvé kroky zakladajúcich členov Spolku sv. Vincenta:

„Títo ôsmi [vlastne siedmi] dostali nápad opäť dokázať, že kresťanstvo môže robiť pre chudobných to, čo žiadne učenie nemohlo pred ním a ani po ňom vykonať, hoci sa novátori vyčerpávali teóriami, ktoré mali zmeniť svet. Títo tu, skromnejší, sa rozhodli vystupovať po poschodiach, kde sa skrývala bieda mestskej štvrte. Vidíme ich v najlepších rokoch života, bývalých školákov, ako chodia bez znechutenia do tých najodpornejších zákutí a prinášajú obyvateľom, ktorí poznajú len biedu, víziu milosrdnej lásky“⁵.

Sestra Rozália zase prijímala s otvorenou náručou a srdcom plným radosti týchto chrabrých mladíkov. Často opakovala svojim spolusestrám: „Ach, akí sú dobrí títo mladíci, ach, akí sú dobrí!“ Potreby chudobných štvrte Mouffetard boli také veľké, že týmto veľkodušným a zanietým dobrovoľníkom práca nechýbala. Musíme však pamätať, že boli mladí, pochádzali z rôznych krajov Francúzska a nemali žiadnu skúsenosť zo života v Paríži, ešte menej z jeho okrskov, akým bola aj štvrť Mouffetard, kde hemžiacie sa masy priťahované do hlavného mesta iluzórnymi prísľubmi priemyselnej revolúcie sa tlačili v špinavých brlohoch a tu boli ponechaní za korisť biede, chorobám a zločinom. Študenti mali málo peňazí a skromné úspory na to, aby mohli z nich prinášať týmto ľuďom, ktorým chceli uľahčiť existenciu. Preto sa s nadšením pustili do školy sestry Rozálie. Sprevádzala

⁵ Henrich Dominik Lacordaire, *Poznámky a chváloreč na Ozanama* (Paríž, 1872), s. 223-224.

ich, ako aj jej spolusestry z domu na ul. Épée-de-Bois, čím sa začali učiť za vincentských služobníkov chudobných. Konferencia sa takto vyvinula, až sa stala Spolkom sv. Vincenta de Paul.

Aj Úrad dobročinnosti, ktorý zriadila vláda za čias Napoleona v každom obvode, aby dohliadali nad dobročinnými domami, prijímal blahosklonne tento plán. Jeden priateľ Bailly, pán Lévêque /lévek/, rozpráva:

„Počas siedmych alebo ôsmich rokoch práce správcu Úradu dobročinnosti [12.] obvodu som mal na starosti 450 až 500 chudobných rodín, ktorých sestra Rozália bola akoby [rukou] zmienenej Prozreteľnosti, rodín hodných najväčšieho záujmu. Prosil som sestričku Rozáliu, aby urobila výber a aby zoznámila členov konferencie s tými rodinami, ktoré by boli najlepšie pripravené prijať návštevy našich nováčikov v tejto praxi dobročinnosti“⁶.

Takto skupinka bez skúseností sa stala jedným z ohniviek tejto už plodnej spolupráce medzi sestrou Rozáliou, jej spolusestrami v Dome na ulici Épée-de-Bois a správou úradu dobročinnosti. Konali dôležitú, hoci nepostačujúcu službu rozdávaním lístkov na stravu, oblečenie, prikrývky a drevo na kúrenie pre obyvateľov ich štvrte, ktoré mali na to nárok. Ale mnohí z týchto ľudí boli starí a chorí a mali sa dostať osobne na úrad a osobne si prevziať tieto veci. Sestra Rozália presvedčila správcu, aby jej zveril toto rozdeľovanie, čím by ušetrila „drahých chudobných“ od zbytočného bremena. Potom dávala členom spoločnosti niektoré z týchto prídellových lístkov, čím ich poverila, aby zadovážili tieto veci a priniesli ich dotýčným núdznym.

Je možno zaujímavé, že pri blahorečení sestry Rozálie, potomkovia jedného zo správcov, pán Colette de Beaudicourt /kolet d bódikúr/ dal Materskému domu dcér kresťanskej lásky 405 žiadostí o prídellové lístky, ktoré dostal od nej s podrobným popisom potrieb každej osoby a ako boli peniaze pridelené a použité. Je významné, že pán Beaudicourt uchoval

⁶ Citované v knihe Marcela Vincenta, *Ozanam, romantická mladost'*, Paríž, 1994, s. 275-276.

doklady, ktoré sa zdajú len bežnou korešpondenciou. Toto gesto hovorí o jednej z veľkých vlastností sestry Rozálie, a to o jej schopnosti spolupracovať s predstaviteľmi vlády bez ohľadu na ich politické presvedčenie. A vlády sa v tom čase vo Francúzsku často menili za päťdesiat rokov, ktoré prežila na ulici Épée-de-Bois.

Osobne bola apolitická. Pre ňu bolo dôležité pripomenúť vláde ich povinnosti voči núdznym občanom. Pán Beaudicourt a ďalší v jeho postavení, hoci aj ostrí antiklerikáli obdivovali a rešpektovali jej pozornosť vždy zameranú na jej „drahých chudobných“. Bolo to tiež vzácne poučenie pre Frederika a jeho spoločníkov, keď si kliesnili cestu v kalných vodách verejnej a súkromnej pomoci. Rýchlo sa naučili, že napriek ich veľkodušnosti a obetavosti nemohli sami pomáhať v urgentnej pomoci. Podstatná bola sieť dobročinnnej lásky. Armand de Melun /mélën/, najbližší spolupracovník sestry Rozálie počas osemnástich rokov a člen Spolku od roku 1839, píše v životopise, ktorý napísal o sestre Rozálii, ako jeho radkyňa vnímala túto potrebu:

„Podľa nej bolo potrebné investovať všetky verejné a súkromné dobročinné úrady, aby zápasili proti invázii zbedačenia: pomoc Cirkvi, štátu, združení, jednotlivcov sa jej zdalo nevyhnutné v boji proti tak hroznému nepriateľovi. Nechájala, ako mohli byť na tejto pôde súperenia, odpor, závisť a strach vidieť pomoc almužny vysychať rozmnožením diel. Láska je ako Boh: čím viac ju prosíme, tým viac dáva“⁷.

Nielenže sestra Rozália označovala rodiny a prídelové lístky na potraviny a oblečenie, ale zdieľala s mladými študentmi svoje hlboké presvedčenia o spôsobe, ktorým každému človeku sa malo pomôcť. Malo to byť v duchu sv. Vincenta de Paul. Svojich spolupracovníkov učila, aby nikdy neposudzovali podľa vonkajšku alebo správania ľudí pritlačených k biede:

⁷ Armand de Melun, *Vie de la sœur Rosalie, Fille de la Charité, /Život sr. Rozálie, dkl/, 13. vydanie (Paríž, 1929), s. 119-120.*

„Obráťte medailu a vo svetle viery uvidíte, že Syn Boží, ktorý chcel byť chudobný, sa nám ukazuje v týchto chudobných“⁸.

Podľa Armanda de Melun, keď sa stretávala s členmi spolku, či už individuálne alebo skupinovo:

„... odporúčala im trpezlivosť, ktorá nikdy nepovažuje za stratený čas počúvanie chudobného, pretože on považuje za útechu aj ochotu, s akou chceme vypočuť rozprávanie o jeho trápeniach. Ďalej nám odporúčala zhovievavosť, viac naklonenú ľutovať človeka, ako odsudzovať jeho chyby, ktorým nezabránila dobrá výchova; a napokon nám odporúčala zdvorilosť, takú milú tomu, ktorý sa vždy stretal len s pohrdaním a opovrhnutím.

Potom pokračovala v hájení svojich „drahých chudobných“:

„Ach, moje drahé deti..., milujte chudobných, neobviňujte ich príliš rýchlo. Svet hovorí: to je ich chyba, sú ničomní, nerozumní, skazení, leniví. Týmto slovami sa dišpenzujú od takej základnej povinnosti akou je milosrdná láska. Nenávidíte hriech, ale milujte chudobných. Keby sme prešli takými skúškami ako títo úbohí ľudia, keby sme v detstve rástli tak vzdialení od kresťanského prostredia ako oni, ani zďaleka by sme im neboli rovní“⁹.

A oni počúvali! Títo intelektuáli zo Sorbony, elity práva a medicíny sa učili od tejto pokornej dcéry kresťanskej lásky, ktorej stupeň štúdií boli skôr skromný. Jej meno im otváralo dvere chatrných príbytkov naisto chudobných obyvateľov štvrte Mouffetard. Pretože jej „drahí chudobní“ jej dôverovali, mohli dôverovať aj týmto mladým mužom. Po ich návštevách študenti sa vracali do jej malej hovorne, aby jej porozprávali, čo sa udialo a aby prijali od nej rady a povzbudenía. Ešte dávno pred Druhým vatikánskym koncilom sestra Rozália a jej spolupracovníci praktizovali „apoštolskú reflexiu“, keď sa zdieľali o udalostiach a spoločne prežitých situáciách v službe najnúdznejším, aby jasnejšie spoznávali, aká je Božia vôľa.

⁸ Pierre Coste, CM, vyd. *Saint Vincent de Paul, Correspondance, Entretien, Documents /Sv. Vincent de Paul, korešpondencia, Rozhovory, Dokumenty/* (Paríž, 1920-1925), XI, s. 32.

⁹ Melun, *Vie de la sœur Rosalie /Život sestry Rozálie/*, s. 99-100.

V posledných rokoch sa apoštolská reflexia široko rozvinula vo farnostiach a rehoľných kongregáciách. Ale nebola bežná za čias sestry Rozálie. Táto prax odpovedá aj na falošné ohováranie sestry Rozálie, ktorí ju obvinili z prehnaného aktivizmu. Ani ona, ani jej spolupracovníci nestratili z pohľadu duchovný základ ich služby. Pod jej vedením Spolok sa sformoval natoľko, že každý člen sa usiloval, aby „pokojamilovným cieľom bolo uctiť si nášho Pána Ježiša Krista v osobe niekoľkých chudobných“¹⁰.

Ako vždy, sestra Rozália si nezakladala na vážnosti za vykonané dobro. Radovala sa skôr z toho, že božia práca pri jej „drahých chudobných“ sa koná prostredníctvom týchto obetavých mladíkov. Armand de Melun nám opísal ešte inú reakciu tento ich priateľky:

„Keď videla toľko chudobných ľudí vracat' sa späť do Cirkvi vďaka starostlivosti tejto konferencie, toľko detí posielaných do kresťanských škôl, toľko robotníkov zapojených do nábožných združení a zvlášť vidiac členov Spolku svätého Vincenta de Paul, ako sa podporujú navzájom proti slabostiam ľudských ohľadov, konať podľa zákona, ktoré učili ich chudobných, žiť čnosti, ktoré kázali, žehnala týmto mladým ľuďom a ďakovala ich svätému patrónovi, že nechal zostúpiť na nich dych jeho ducha a lúč jeho lásky“¹¹

Spolusestra sestry Rozálie z komunity na ulici Epée-de-Bois, sestra Saillard /sajár/, pridáva zo svojej osobnej skúsenosti:

„Sestra Rozália niekedy rozprávala, aká bola šťastná, keď videla mladíkov, ako napr. pána Ozanama a ďalších... niešť pomoc ich chudobným, pričom si naložili na vlastné plecia drevo a s akým šťastím ho zložili v ich chudobnom príbytku“¹².

¹⁰ „L'origine de la Société“ /Pôvod spolku/, in *Manuel de la Société de Saint-Vincent-de-Paul /Manuál SSVV/* (Paríž, 1845), s. 185.

¹¹ Melun, *Vie de la sœur Rosalie*, 123-124.

¹² Posvätná kongregácia pre svätých, *Rendu, Positio; Obsah*, 63.

Dielo návštev chudobných v ich domoch naďalej vzrastalo pod pravidelnými radami a povzbudeniami sestry Rozálie. Počet mladíkov zapojených do diela vzrástol zo 7 pri prvom stretnutí na približne 70 v máji 1834 (t. j. za 1 rok)¹³. Tento nárast bol prijímaný a viac obyvateľov štvrte Mouffetard mohlo dostať pomoc, ale spravovať tento vzrast si vyžadoval ťažký krok pre rodiaci sa spolok. Otázkou bolo, ako udržať službu chudobným a stretnutia, ktoré sa stávali náročnými. Vzájomná podpora členov zostávala podstatným prvkom ich služby, a preto zachovať ju bolo najväčšou starosťou postupne, ako vzrastal počet členov.

Myšlienka reorganizácie a rozšírenia začala naberať svoju formu. V jednom liste Ernestovi Falconnet /falkone/, Ozanam píše o myšlienke rozšíriť po celom Francúzsku „rozsiahle ušľachtilé združenie pre úľavu ľudových tried“¹⁴. Musíme pamätať, že keď píše „ľudových tried“, odvoláva sa na definíciu, ktorý dáva Pavol Droulers /druler/, SJ vo svojom diele s názvom „Sociálna politika a kresťanstvo“, a to „v bežnom jazyku tento výraz je synonymom „chudobných“ a táto chudoba sa stáva biedou, nedostatkom potrebného pre život, už pri najmenšom prepustení z práce, hoci i na niekoľko dní“¹⁵. Pre lepšie zodpovedanie naliehavým potrebám týchto ľudí, ktorí, ako bol o tom presvedčený Ozanam“, „mali príliš veľa potrieb a nie dosť práv“¹⁶, Ozanam sníval o spoločnosti, ktorá by jedného dňa „mohla spojiť celý svet sieťou lásky“¹⁷.

A tak 3. novembra 1834 z Lyonu Ozanam napísal pánovi Bailly list, v ktorom opatrne spomína eventuálne rozdelenie existujúcej konferencie: „Na charitatívnych stretnutiach je príliš veľa účastníkov, preto by sa

¹³ Georges-Albert Boissinot, S.V., *Un autre Vincent de Paul: Jean-Léon Le Prevost (1803-1874)* /Druhý Vincent de Paul: Jean-Léon Le Prevost/ (Montreal, 1991), 105.

¹⁴ List Frederika Ozanama Ernestovi Falconnet, z 21. júla 1834, *Listy Frederika Ozanama*, 3 zväzky (Paríž, 1925), 1. zv., s. 110.

¹⁵ Paul Droulers, SJ, *Politique sociale et christianisme* /Sociálna politika a kresťanstvo/ (Paríž, 1969), s. 24-25.

¹⁶ List Frederika Ozanama Jozefovi-Teofilovi Foisset, z 22. februára 1848, *Listy F. O.* 3 zv., (Paríž, 1978), 2. zv., s. 379.

¹⁷ List Frederika Ozanama Leoncovi Curnier, z 3. novembra 1834, *Ibid.*, 1. zv., s. 123.

konferencia mohla rozdeliť na sekcie“¹⁸. Prial si postupovať pomaly, aby príliš netlačil na svojho poradcu. Na stretnutí 16. decembra Ozanam predstavil myšlienku skupine. Diskusia bola horúca a hĺbka odporu očividná. Veľmi sa obávali oslabenia priateľských vzťahov a vzájomnej pomoci, ktorá existovala medzi členmi od začiatku...

Na tomto stretnutí a ani na ďalších dvoch sa nerozhodlo o ničom. Vytvorili komisie, prehodnotili správy a napokon, keď upadli emócie, bolo rozhodnuté pokračovať s dvomi sekciami. Bailly zostal predsedom oboch. Ozanam sa stal podpredsedom prvého sektoru, a to Konferencie vo farnosti sv. Štefana z vršku /Saint-Etienne-du-Mont/, zatiaľ čo Levassor sa stal podpredsedom druhého sektoru: Konferencie vo farnosti svätého Sulpícia. Každý sektor mal mať svoju vlastnú schôdzku 3. marca.

Malá konferencia kresťanskej lásky prežila svoju prvú krízu rastu. Od tej chvíle sa bude môcť rozšíriť do celého Paríža, ba aj celého Francúzska, napokon po celom svete a „prijat' do svojich stredov všetkých mladých kresťanov, ktorí sa chcú spojiť v modlitbe a mať účasť na tých istých charitatívnych dielach bez ohľadu na miesto, kde sa títo členovia nachádzajú“¹⁹.

S rozdelením Spolok sv. Vincenta de Paul nadobúdal svoj pravý zvähd. Už nebol obmedzený len na farnosť sv. Štefana z vršku. Preto sestra Rozália požiadala a dostala jednu skupinu konferencie pre farnosť sv. Medarda. Študenti odvtedy prichádzali skôr z Vysokej vojenskej polytechnickej školy a Vysokej školy na vzdelávanie stredoškolských učiteľov ako zo Sorbony. Nepoznáme presný dátum, kedy prišli do tejto farnosti, ale Ozanam ju spomína ako „najzbožnejšiu konferenciu hlavného mesta“.

Padla otázka, akú úlohu zohrala sestra Rozália a či nejakú mala v procese, ktorý viedol k rozdeleniu Spolku. Zápisnice z týchto schôdzok to

¹⁸ List Frederika Ozanama Emanuelovi Bailly, z 3. novembra 1834, *Ibid*.

¹⁹ *Pravidlá z r. 1835*, I. článok (Paríž, 1835), s. 38.

nespomínajú.²⁰ Ale správa jedného člena, Klaudia Lavergne /laverň/ uvádza, že jednohlasnosť nastala, až keď sa dozvedeli, že sr. Rozália bola naklonená k rozdeleniu²¹. Nie je našim úmyslom vstupovať tu do diskusie o tejto záležitosti. Zdá sa však, že hoci meno sr. Rozálie sa neobjavuje v zápisnici, mohla ovplyvniť výsledok. Veľmi si priala jednu konferenciu pri farnosti sv. Medarda a úzko spolupracovala so všetkými, ktorí sa do spolku zapájali. Chápala dôležitosť vzájomnej opory v náročnej službe, ktorú títo mladí konali. Avšak jej pohľad bol stále ten istý, a to lepšia služba chudobným. Ak si myslela – čo sa zdá i jasné – že rozdelenie skupiny na dve časti dosiahne svoj cieľ, určite o tom rozprávala s členmi. Takže tak či onak, zohrala významnú úlohu v tejto rozhodujúcej chvíli dejín Spolku.

Ak škola a dispenzár boli podstatnými prvkami služby, ktorú konala sr. Rozália a jej spolusestry v malom dome na ulici Épée-de-Bois, navštevovať obyvateľov postihnutých biedou v štvrti Mouffetard v ich biednych brlohoch – ktoré nazývali svojimi domami – bola skôr ich hlavnou činnosťou. To malo byť podstatnou pozornosťou služby mladých „vincentínov“, ktorú zdieľali so sestrami a ďalšími dobrovoľníkmi prichádzajúcimi do domu, aby sa učili stávať služobníkmi a služobnicami chudobných.

Jeden obraz amerického maliara Gary Schumera s názvom: „Návšteva v dome“ toto nádherne ilustruje. Obraz putoval na viaceré miesta počas 200. výročia narodenia Frederika Ozanama. Tento obraz predstavuje Frederika oblečeného v talári profesora, ako navštevuje jednu rodinu v štvrti Mouffetard. Sprevádzajú ho dvaja študenti, jeden nesie školskú tabuľku, aby doučoval chlapca a druhý nesie chlieb pre rodinu. V pozadí sa nachádzajú dvaja poradcovia Spolku: Emanuel Bailly na hlave s cylindrom a sestra Rozália Rendu, jednoduchá dcéra kresťanskej lásky.

Ozanam ukončil svoj doktorát z práva na Sorbone v r. 1836. O tri roky si urobil doktorát z literatúry. V roku 1841 začal vyučovať na Sorbone svetovú

²⁰ *Výňatok zo zápisnice 1. konferencie (1833-1835)*, ASSVP, 101. register.

²¹ *Posvätná kongregácia pre svätých, Rendu, Positio*, s. 165-166.

literatúru a v r. 1844 sa stal vedúci katedry literatúry. Bol nadaným profesorom, ktorý nielenže znamenite vyučoval literatúru, ale aj inšpiroval svojich študentov vložiť sa do priamej služby chudobným. Sám Frederik odhadoval, že má požadované vlastnosti pre riešenie otázok sociálnej spravodlivosti chudobných robotníkov, ktorých utrpenie poznal a mohol konštatovať na vlastné oči. Svojich študentov povzbudzoval, aby sa tiež nechali viesť sestrou Rozáliou a pri obyvateľoch v manzardkách štvrti Mouffetard nútených tried biedu učili sa obávaným problémom, ktorým museli čeliť a snažiť sa ich riešiť. Títo študenti tak aj robili. Keď sa vracali naspäť po ukončení štúdií, zakladali konferencie v ich vlastných farnostiach. V roku Frederikovej smrti, 1853, dvadsať rokov po tom, ako sa on a ďalší zakladajúci spoločníci stretli so sr. Rozáliou, aby im poradila a podnietila ich v tejto službe, Spolok sv. Vincenta de Paul bol už rozšírený na piatich kontinentoch. Frederikov sen so spolkom „objať celý svet sieťou lásky“²² sa stal realitou.

Hoci návštevy po domoch zostávali podstatné pre službu sestier a ich obetavých dobrovoľníkov, udalosti ich niekedy nútili preorientovať ich priority, aspoň na čas. Frederik prišiel do Paríža v r. 1830, a v tom čase začala hlavným mestom zmietať nová revolúcia. Nasledujúce roky, až do Revolúcie v r. 1848, boli plné zmätkov. Bolo to obdobie barikád, v ktorých sa hrdinsky preslávila sestra Rozália. V tom čase sa Ozanam ujal slova, aby hájil ľudové triedy a sociálnu spravodlivosť. Hodnovernosť jeho slov bola zakorenená v jeho priamej službe skúšaných obyvateľov štvrte Mouffetard. Armand de Melun /meľ/ sa stal členom spolku v r. 1839. V roku 1848 bol zvolený do Národného zhromaždenia a bol známy tým, že presadil prijatie veľkého množstva zákonov vzťahujúcich sa k sociálnemu zákonodarstvu tej doby. O základných potrebách chudobných a možných riešeniach ich kritickej situácie sa dozvedal z rád sestry Rozálie a bol schopný presvedčiť svojich vplyvných kolegov v Národnom zhromaždení, aby ho podporili. To znamená,

²² List Frederika Ozanama Leoncovi Curnier, 3. novembra 1834, *Listy F. O.*, 3 zv. (Paríž, 1978), 1. zv., s. 152.

že hoci sr. Rozália zostala apolitická, hlboko ovplyvnila sociálne katolícke myslenie a zákony tej doby.

Akoby nebolo dosť, že boli vojny, nastali povodne, hlad, mrazivé zimy a tri epidémie cholery (r. 1832, 1849 a 1854), ktoré skosili tisíce chudobných a ďalší sa nimi stali. Hrdinstvo, ktoré charakterizovalo sestru Rozáliu počas revolúcií, sa obnovilo, pretože ona i spolusestry komunity, ako i množstvo spolupracovníkov, zápasilu proti neviditeľnému nepriateľovi. Keďže sa nebála vystúpiť na barikády, nebála sa podstúpiť väčšie riziko neúnavne pomáhať a potešovať chorých, zomierajúcich a ich rodiny, ba i pochovávať mŕtvych štvrte Mouffetard, ktorá bola osobitne postihnutá epidémiami.

V *Bulletine Spolku sv. Vincenta de Paul* z r. 1849 Frederik Ozanam opisuje prácu spolubratov zo spolku počas epidémie. Za dva mesiace sa viacerí nechali viesť sestrou Rozáliou ako „prvú zakladateľku Spolku pred pätnástimi rokmi“²³. Keď sa sestry Rozálii hlásili volania o pomoc z miest mimo Paríža, poslala tam niektorých z jej pomocníkov, hoci sa tým zvýšila práca pre tých, ktorí zostali pre štvrť Mouffetard. Takto pomohli materiálne i duchovne viac ako dvom tisícom obetiam. Okrem potravín a liekov im prinášala nádej a „viera sa opäť vracala do domov, ktoré navštevovali“²⁴.

Keď sa v r. 1854 opäť objavila cholera, sestra Rozália mala 68 rokov a jej zdravie chradlo. Avšak jej spolusestry, lekári, odvážni a obetaví dobrovoľníci, aj z radov členov Spolku, neúnavne pracovali a prinášali pomoc obetiam a povzbudzovali ľudí, ktorí prežili cholera z tohto roku 1854. 16. augusta napísala farárovi do Confort /konfór/, jej rodnej dediny: „Sme veľmi zaneprázdnené a cholera sa stále viac šíri. Stratili sme veľa ľudí; je tu spúšť“²⁵.

Keď sa epidémia skončila, zanechala naozaj po sebe len spúšť a biedu podobne ako predošlé dve epidémie. Tí, ktorí pomáhali sestry Rozálii alebo

²³ *Bulletin Spolku sv. Vincenta de Paul*, 1. zv. (1849), 250-252.

²⁴ Melun, *Vie de la sœur Rosalie /Život sestry Rozálie/*, 160-161.

²⁵ List sestry Rozálie p. farárovi do Confort, 16. augusta 1854, AFCP, 8J2-Ro-Le 278-La. 30.

boli pod jej vedením, medzi nimi i členovia Spolku sv. Vincenta de Paul, aj po smrti ich hlavného zakladateľa Frederika Ozanama rok predtým, pokračovali v zápase spolu s ňou, aby uľavovali v trápení týmto obyvateľom štvrte Mouffetard, ktorá bola mimoriadne zasiahnutá skazou epidémie.

Hoci neboli výslovne menované, existujú dve oblasti, v ktorých bol vplyv sr. Rozálie na Frederika a zakladajúcich členov Spolku najväčší, a to patronát sv. Vincenta de Paul a Pravidlá z roku 1835. Krátko si ich preštudujme.

Po prvé: *Patronát sv. Vincent de Paul*. Od prvých začiatkov členovia Konferencie charity mali úctu k sv. Vincentovi de Paul, za ktorú vďačia vplyvu Emanuela Bailly, ktorého spiritualita a služba boli preniknuté jeho duchom. Ale ešte viac tomu vďačia sestre Rozálii, ktorá pomaly viedla týchto obetavých a nadšených mladíkov v ich „vincentskej“ budúcnosti“. Keď vstupovali do chatrných príbytkov zúfalo chudobných obyvateľov štvrte Mouffetard, usilovali sa spoznať obraz trpiaceho Krista na zúbožených tvárach ľudí. Učili sa od sestry Rozálie, že láska nie je ani filantropická, ani socialistická. Je omnoho viac a môže byť živená len vierou, pevným presvedčením, že slúžia Ježišovi Kristovi v osobe chudobných. Jeden list Ozanama dáva najavo, že túto pravdu jasne pochopili. Píše:

„Zdá sa, že musíme vidieť, aby sme milovali. A my vidíme Boha len očami viery a naša viera je taká slabá. Ale ľudí, chudobných ľudí vidíme telesnými očami. Sú tu a môžeme si vložiť prst i ruku do ich rán... a povedať s apoštolom: „Tu es Dominus et Deus meus - Pán môj a Boh môj!“²⁶.

Oficiálne bol však spolok vložený pod ochranu sv. Vincenta de Paul až 4. februára 1834. Návrh neprišiel od Ozanama, ani od Bailly, určite nie ani od sestry Rozálie. Podľa zápisnice návrh podal Ján León Le Prevost /l prévo/, ktorý *„interpretoval prania viacerých členov a žiadal, aby spolok bol pod*

²⁶ List Frederika Ozanama ALojzovi Janmot, 13. novembra 1836, *Listy F. O.*, 3 zv. (Paríž, 1925), 1. zv., s. 200-201.

*ochranou svätého Vincenta de Paul a slávil jeho sviatok... a aby sa modlili na začiatku a na konci každého stretnutia*²⁷.

V zápisnici sa ďalej uvádza: „Žiadny iný návrh nemohol byť lepšie v spolku prijatý. Všetky pripomienky, ktoré členovia majú, sú priaznivo prijaté a ich autor pochválený“²⁸. Je vhodné poznamenať, že tento návrh a ďalší, ktorý podal Ozanam, aby spolok bol pod ochranou Blahoslavenej Panny Márie, boli členmi prijaté „ako prvé jednohlasne“²⁹.

Návrh člena Le Prevost je akýmsi druhom krstu pre spolok. Ochrana sv. Vincenta je oficiálna a „Konferencia kresťanskej lásky“ sa stáva „Spolkom svätého Vincenta de Paul“. Členovia budú stále viac a viac čerpať inšpiráciu u sv. Vincenta. V r. 1838 to Ozanam potvrdil: „Teraz na našich stretnutiach namiesto *Nasledovania Krista* čítame *Život svätého Vincenta de Paul*, aby sme sa lepšie nechali preniknúť jeho príkladom a tradíciami.“³⁰.

Počet členov spolku neustále narastal a snažili sa dobre si osvojiť život a diela Vincenta de Paul, ale i živé príklady jeho ducha a tradícií v osobe Emanuela Bailly a zvlášť sestry Rozálie. Stávali sa teda „vincentínmi“ po ich boku a pod ich vedením. Ich úsilie dokonale opísal Juraj Albert Boissinot /buasino/, SV, životopisec Jána Leóna Le Prevost, ktorý sa stal kňazom a založil Rehoľníkovo sv. Vincenta de Paul a bol jedným z najbližších spolupracovníkov sestry Rozálie:

„Emanuel Bailly, Frederik Ozanam, sestra Rozália Rendu, Jakub Libermann [zakladateľ kongregácie kňazov a bratov Duchu Svätého], Ján León Le Prevost,... [a mohli by sme zaiste prijať i Armanda de Melun], aký

²⁷ *Výňatok zo zápisníc 1. konferencie (1833-1835)*, ASSVP, Register 101.

²⁸ *Ibid.*

²⁹ *Ibid.*

³⁰ List Frederika Ozanama Františkovi Lallier, 17. mája 1838, *Listy F. O.*, 3 zväzky (Paríž, 1925), 1. zv., s. 266.

*úžasný tím apoštolov a svätých osobností prechádzalo okolím Panteónu a ulicou Mouffetard, ktorú nazývali ulicou revolúcií!*³¹.

Po druhé: *Prvé pravidlá Spolku sv. Vincenta de Paul*. Rozšírenie spolku počnúc prvou konferenciou kresťanskej lásky po organizáciu viacerých konferencií rozšírených z Paríža do ostatných krajov, viedlo k realizácii určitej formy pravidiel, ktoré sa vyžadovali ako podstatné pre udržanie pôvodného ducha. A tak v roku 1835 Emanuel Bailly /baji/, František Lalier /lalje/ a Frederik Ozanam boli poverení touto úlohou.

Tak ako pri prvých pravidlách dcér kresťanskej lásky, i prvé pravidlá spolku boli výsledkom prežitých skúseností. Uplynuli dva roky, čo sa prví členovia obetovali Bohu v službe Ježišovi Kristovi v osobe chudobných, pod vedením sestry Rozálie. Táto pokorná dcéra kresťanskej lásky bola príkladom podstatných znakov vinčentskej služby. Ale nastala chvíľa kodifikácie tejto skúsenosti pre stále vzrastajúci počet členov, zvlášť pre tých, ktorí nemali nikdy šancu poznať alebo pracovať po boku sestry Rozálie. Ich túžba spočívala v určení formy a štruktúry rodiacej sa spoločnosti a v objasnení identity členov ako vincentínov.

Dva roky skúseností zo spolupráce so sr. Rozáliou a jej spolusestrami z ulice Épée-de-Bois poukázali členom na to, že hoci sú plní horlivosti a veľkodušnosti, nemôžu odpovedať na všetky potreby. Preto majú zostať otvorení voči Duchu Svätému, ktorý im dáva spoznať stále sa meniacu tvár biedy. Preto si určili tieto ciele:

Ježiš Kristus chcel najskôr konať to, čo mal učiť... našou túžbou je nasledovať tento božský vzor podľa našich slabých síl. Cieľom konferencie je teda:

- 1. Vzájomným príkladom a radami udržiavať jej členov v praktizovaní kresťanského života.*

³¹ Boissinot, *Un autre Vincent de Paul /Druhý svätý Vincent/*, s. 247

2. *Navštevovať chudobných v ich príbytkoch, prinášať im materiálnu pomoc ako aj duchovnú útechu...*
3. *Podľa našich schopností a času, ktorým disponujeme, usilovať sa o základné a kresťanské vzdelávanie chudobných detí, či už slobodne žijúcich alebo väzňov...*
4. *Šíriť mravnú a náboženskú literatúru.*
5. *Snažiť sa podporovať všetky druhy charitatívnych diel, na ktoré budú stačiť naše zdroje, ktoré neodporujú prvému cieľu spolku...³².*

Podľa Pravidiel z r. 1835 majú členovia žiť „všetky čnosti“, ale za najnutnejšie pre konanie ich charitatívnych diel sú pokladané tieto: sebazaprenie /obetovanie sa/, kresťanská múdrosť alebo opatrnosť, účinná láska k blížnemu, horlivosť za spásu duší, vlúdnosť v srdci a v slovách a zvlášť ducha bratstva.³³

Všetky tieto čnosti sa mladí členovia naučili v škole sestry Rozálie. A predsa, ani jeden z troch autorov Pravidiel z r. 1835 nečítal prvé Pravidlá dcér kresťanskej lásky. Neboli dostupné mimo Spoločnosť. Predsa však, keď pracovali so sr. Rozáliou a ďalšími dcérami kresťanskej lásky, boli svedkami ich spôsobu bytia a služby núdznym. Ozvena týchto pravidiel života bola viditeľná v texte z roku 1835: Ježiša Krista milujú a slúžia mu v osobe chudobných; Ježiš Kristus je vzor každej lásky; pokora, jednoduchosť, láskavosť, súcitnosť, úcta a obetavosť v službe chudobným; láska k blížnemu spojená s horlivosťou za spásu duší; služba „telesná a duchovná“ a napokon láska a jednota medzi členmi, aby sa navzájom podporovali v službe chudobným³⁴.

³² *Pravidlá Spolku svätého Vincenta de Paul* (Paríž, Tlačiareň E.-J. Bailly a spol., 1835), 27.

³³ *Ibid.*, 28.

³⁴ *Ibid.*, 27-38.

Za necelé dva roky členovia Spolku si dobre osvojili vlastnosti nevyhnutné pre vincentiskú službu. Odteraz boli pripravení zdieľať oficiálne pravidlá s ďalšími členmi, ktorí neboli nikdy v uliciach štvrte Mouffetard, nevystupovali po labilných schodiskách, ktoré viedli do biednych brlohov, ani nežili priamo pod láskavým vedením sestry Rozálie, keď išli prinášať pomoc a útechu zbedačeným ľuďom. Podobne ako prvé pravidlá dcér kresťanskej lásky, aj Pravidlá Spolku sv. Vincenta de Paul v priebehu niekoľkých rokov boli podrobené istým revíziám. Ale v oboch prípadoch podstata zostala a vždy pobádala vrátiť sa k pôvodnému duchu. Blahorečenie sestry Rozálie 9. novembra 2003 viedlo členov vincentiskej rodiny k opätovnému spoznaniu jej koreňov. V článku *Ozvien Spoločnosti*, nástroj medzinárodnej komunikácie dcér kresťanskej lásky, im ponúkol štrnásty medzinárodný prezident Spolku svätého Vincenta de Paul, José Ramón Díaz-Torremocha, predmet na úvahu, ktorý sa však môže aplikovať pre celú vincentiskú rodinu. Napísal:

Predkladám vám úvahu na túto otázku: Je naša doba odlišná od doby sestry Rozálie Rendu? Úprimne si myslím, že odpoveďou je áno i nie. Utrpenia a príčiny bolesti sú iné. Ale človek je stále ten istý a potrebuje takú istú pozornosť, takú istú lásku zo strany svojich bratov.

Nájdeme dnes ďalšie „matky“ pripravené uveriť, vytvárať a spolupracovať na formácii, so skupinami laikov v službe chudobným a ktoré budú schopné pobádať ich ďalej, aby lietali na vlastných krídlach, pri rešpektovaní a prehlbovaní potreby ich nezávislosti? Niektoré z vás odpovedia, že „je to možné“, tak ako to urobila jedného dňa sestra Rozália. Služba pre Cirkev chudobných stojí naozaj za to.³⁵

Podobne ako prozreteľnostné stretnutie Vincenta de Paul, Lujzy de Marillac a zakladajúcich členiek charitatívnych spolkov (paní kresťanskej lásky) premenilo tvár charitatívnej činnosti vo Francúzsku 17. storočia a omnoho ďalej, aj prozreteľnostné stretnutie sestry Rozálie, Frederika

³⁵ José Ramón Díaz-Torremocha, „Aktuálnosť Spolku sv. Vincenta de Paul“, in *Ozveny Spoločnosti*, č. 4 (Júl - august 2004), s. 65 v slov. preklade.

Ozanama, Emanuela Bailly, Jána Leóna Le Prevost, Armanda de Melun a ďalších zakladajúcich členov Spolku svätého Vincenta de Paul poznačilo navždy službu najnúdznejším 19. storočia a pokračuje i v súčasnosti na piatich kontinentoch. Vincentská rodina, ktorá robila svoje prvé kroky v r. 1617 v Châtillone /šatijone/, malej dedine na juhovýchode Francúzska, naďalej kráča po ceste až na kraj sveta, aby uskutočňovala Ozanamov sen „spojiť celý svet sieťou milosrdnej lásky“. Sestra Rozália bola a naďalej zostáva znamenitou postavou v tejto realizácii.

Sestra Louise SULLIVAN
dcéra kresťanskej lásky

Drahé sestry!

Keď som chodil na gymnázium, spoznal som život mučeníkov Severnej Ameriky. V ich životopisoch ma zaujal jeden aspekt a to, že títo misionári, akonáhle odišli do misií, zriekli sa návratu do svojej vlasti. Ich pozornosť vôbec nebola zameraná na osoby a miesta, ktoré zanechali za sebou, ale na osoby a miesta, ktoré ich čakali. Toto je silná charakteristika misionára. Aj nám musí niečo hovoriť.

Verejne chcem poďakovať otcovi Gregory za to, že ma povolal do tejto služby. Je to jedna z najdôležitejších funkcií jeho mandátu generálneho predstaveného a som poctený, že som mohol mať podiel na tejto milosti. Chcem tiež poďakovať sestre Evelyne a cez ňu všetkým dcéram kresťanskej lásky. Veľa nás učíte o ohlasovaní evanjelia chudobným, našim milovaným bratom a sestram. Napokon chcem poďakovať i otcovi Bernardovi za jeho disponibilitu pre veľmi ochotné prijatie tejto funkcie. Predstavuje mi všetkých spolubratov, ktorí s vami slúžia.

Keď som prišiel do Paríža, ako prvé som sestrám na ulici du Bac povedal, že mám rád dcéry kresťanskej lásky. Často som to opakoval rôznym skupinám sestier počas rokov, kedy som bol vaším generálnym direktorom. Teraz, keď opúšťam túto misiu, chcem to zopakovať z ešte väčších dôvodov.

Drahé sestry, počujem naliehavú výzvu misie, hoci niekedy prichádza tajomným spôsobom. Povzbudenie svätého Vincenta, ktoré svätá Lujza schvaľovala pokývaním hlavy, znie pre vás pravdivo: „Klaňajme sa nadprirodzenej Božej vôli v tomto konaní. Nech je Boh pochválený!“ Bez ohľadu, aká bude moja ďalšia misia, naďalej budem nejako slúžiť dcéram kresťanskej lásky. Zostaneme si blízki.

V tomto prechodnom období sa naďalej modlime za seba navzájom ako i za misiu a prednášajme vždy v modlitbách chudobných, ktorým slúžime.

Váš brat vo svätom Vincentovi a svätej Lujze

P. Patrick Griffin, CM

OBSAH

Duchovný život

- 74 List z 24. marca 2014
Sr. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 76 „Všetko obnoviť“
Prednáška ako príprava na Renováciu (22.-23. marca 2014)
P. Patrick Griffin, generálny direktor
- 89 „K novému misionárskemu elánu“
Generálne zhromaždenie 2015
P. Patrick Griffin, generálny direktor

Aktuality z provincií

Menovania

- 107 Menovania provinciálnych direktorov

Svedectvo sestier

- 108 Provincia Francúzsko-Juh
Prežívať chorobu s Pannou Máriou
Sr. Elise Bortheirie, dkl
- 117 Krakovská provincia
Stretnutie slovanských provinciálnych rád (Skupina bl. Marty Wieckej)
Sr. Monika Dłubacz, dkl
- 120 Provincia Sv. Vincent – Taliansko
Utvorenie novej provincie dcér kresťanskej lásky
Sr. Patrizia Bin, dkl
- 124 Provincia Blízky Východ
Byť v službe problémovej mládeže v jednej egyptskej škole
Sr. Hanane Abid, dkl

Dejiny Spoločnosti

Pramene a aktuality

- 162 Prozreteľnostné stretnutie Frederika Ozanama so sr. Rozáliou Rendu
Sr. Louise Sullivan, dkl